

בבית משפט השלום בירושלים

ת"א _____

בעניין:

מוהנד ענאתי ת.ז. 080780273
 ע"י עו"ד איתי מק
 מרח' יפו 97, מרכז כלל, משרד 745, ירושלים
 טל': 02-5877766 פקס: 02-5877744

התובע

- נגד -

1. אהרון טרופ ת.ז. 022536973
 2. ראובן טרופ ת.ז. 304940224
 3. יהודית טרופ ת.ז. 203762588
 4. חנה טרופ ת.ז. 201580743
 כולם מבית-אל
 5. גרשון זקבך ת.ז. 009434952
 מרח' מאפר 6 חיפה
 6. שון רוזנברג ת.ז. 309797355 (קצין צה"ל)
 7. מדינת ישראל
 באמצעות פרקליטות המדינה מחוז ירושלים (אזרחי)
 רח' מח"ל 7 מעלות דפנה ת.ד. 49333 ירושלים
 טל': 02-5419555 פקס: 02-5419581
 כולם יחד ולחוד

הנתבעים

מהות התביעה - כספית ועוגמת נפש

חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965

סכום התביעה – 100,000 ₪

כתב תביעה**א. פתח דבר**

- בתביעה זו עסקינן במקרה חמור ביותר שבו משפחה מההתנחלות בית-אל, חיילים ושוטרים עשו יד אחת כדי להפליל בהפלת שווא פלסטיני, שהוא תושב קבע במדינת ישראל. על אף כל הנורות האדומות, יחידת התביעות לא בלמה את כדור השלג של עלילת השווא, ניהלה במשך חמש שנים הליך משפטי פלילי מלא נגד התובע, והתעלמה מבעיות מהותיות וחמורות ביותר בחומר חקירת המשטרה, בעדויות עדי התביעה בבית המשפט, ומההמלצות החוזרות של כב' הש' ד. פולוק כי כדאי לה לחזור בה.
- על פני הדברים, נראה כי הנתבעת מס' 7 פועלת ב"שיטת המצליח", כלומר, היא מנהלת הליכים פליליים בידיעה שאין בהם תוחלת ומשאירה לבתי המשפט לבור את המוץ מן התבן. על אף ההתנהלות הפסולה של הנתבעים, בית המשפט הנכבד עמד בסחף, ובהכרעת דינו בתיק ת"פ 10-03-7649, זיכה לחלוטין את התובע מעלילת השווא נגדו ואף קבע כי "קיים חשש שעדי התביעה ניסו להטיח בנאשם אשמות הואיל והגיש תלונה נגדם על הסגת גבול". מצ"ב הכרעת דינו של כב' הש' ד. פולוק ומסומנת "א"

3. כאשר התובע שמע על זיכוי הוא פרץ בבכי בלתי פוסק, וכב' הש' ד. פולק ניסה להרגיעו ואמר לו כי הוא מבין אותו.
4. דווקא במשפט הפלילי העוסק ב"דיני נפשות", כאשר חירותו של התובע הייתה עלולה להישלל, היה מצופה כי ימצא ולו עובד אחד במשטרה וביחידת תביעות מחוז ש"י שיסיק את המסקנות המתבקשות. הקלות שבה "נתפר" לתובע תיק פלילי חמור, והעובדה כי עד לזיכוי המלא של התובע אף גורם במשטרה וביחידת תביעות מחוז ש"י לא עצר רגע לחשוב ולבלום את העלילה, צריכות להדיר שינה מעיני אזרחי ואזרחיות מדינת ישראל.
5. באופן דומה, היה מצופה כי הנתבע מס' 1, בתור ראש ישיבה, ובני משפחתו, יחזרו בהם מתלונתם, יודו בטעותם ולא ימשיכו להסתבך בסבך השקרים בעדויותיהם בבית המשפט.
6. כל טענה ו/או עובדה ו/או נסיבה הנטענת בכתב טענות זה, נטענת באופן חלופי ו/או מצטבר לפי הקשרם ו/או הדבקים ההגיוני של הדברים.

ב. הצדדים

7. התובע יליד שנת 1972, נשוי ותושב כפר עקב בירושלים, עובד כתחקירן של ארגון "יש דין", ובעל תואר שני בלימודי דמוקרטיה מטעם האוניברסיטה הפתוחה בישראל. בעבר עבד באגודה לזכויות האזרח ובמוקד להגנת הפרט. במסגרת עבודתו היה לתובע קשר יום-יומי עם גורמי אכיפת חוק שונים בישראל, כולל המשטרה ומצ"ח, וגם היה מלווה נפגעי עבירה פלסטיניים לבתי המשפט.
8. הנתבעים מס' 1-4 הינם בני משפחה תושבי בית-אל. הנתבע מס' 1 הינו ראש ישיבה בבית-אל, הנתבע מס' 2 הינו בנו של הנתבע מס' 1 והיה בן 17 במועד האירוע, הנתבעות מס' 3-4 הינן בנותיו של הנתבע מס' 1, והנתבע מס' 5 הינו סבם (מצד האם) של הנתבעים מס' 2-4. הנתבעים מס' 1-5 עשו יד אחת עם שוטרים וחיילים כדי להפליל את התובע בהפללת שווא, ולשבש חקירה ומשפט, זאת על רקע התלונה שהגיש נגדם.
9. הנתבע מס' 6, קצין צה"ל, אשר בעת האירוע שימש בתפקיד סמ"פ בגדוד דוכיפת 94. הנתבע מס' 6 עשה יד אחת עם הנתבעים מס' 1-5 כדי להפליל את התובע בהפללת שווא, ולשבש חקירה ומשפט.
10. הנתבעת מס' 7, מדינת ישראל, הייתה בכל הזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה אחראית על פעולותיהם ו/או מחדליהם של כוחות המשטרה ו/או צה"ל ו/או החקירה ו/או יחידת תביעות מחוז ש"י, ובין היתר הייתה אחראית לכל המעשים ו/או המחדלים של שלוחיה במקום האירוע ו/או בזמן האירוע ו/או בחקירתו ו/או בניהול המשפט נגד התובע.
11. כל טענה שתיוחס בכתב תביעה זה לאותם כוחות משטרה ו/או צה"ל ו/או חקירה ו/או יחידת תביעות מחוז ש"י תראה כמיוחסת גם לנתבעת מס' 7 ביחד ולחוד מכוח תורת האורגנים ו/או האחריות השילוחית ו/או מכוח יחסי העבודה ו/או מכוח ההיתר שנתנה הנתבעת מס' 7 למעשיהם ו/או מכוח אישורה למעשים אלה.

ג. האירוע ביום 14.4.2009

12. אביו של התובע הינו הבעלים של חלקת אדמה במקום המכונה "גבעת האולימפוס", בסמוך להתנחלות בית-אל. בעת האירוע, מדובר היה בחלקה החקלאית המעובדת היחידה במקום, היו בה עצי זית ושקד, בור מים, ומבנה עתיק, והיא הייתה מוקפת בגדר אבנים.
13. אביו של התובע רכש את החלקה בשנת 1977, ועד לאינתיפאדה השנייה משפחת התובע הייתה מגיעה לעבוד בה. בעקבות האינתיפאדה השנייה, הידרדרות המצב הביטחוני וחסימת הגישה לחלקה (בשל הקרבה לבית המשפט הצבאי שהיה ממוקם בסמוך אליה דאז), המשפחה הפסיקה לעבוד בחלקה ושבה אליה בסוף שנת 2008. במהלך שנים אלה, מתנחלים מההתנחלות בית-אל פלשו לחלקה, בין היתר, הוקם מאחו של צעירים שכונה "גבעת אור" ומרכז פעילות של תנועת הנוער בני עקיבא. בשלב מסוים, כוחות הביטחון פינו את פלישת המתנחלים ובתקופה מסוימת גם אסרו על הגעתם למקום.
14. בסוף שנת 2008, משפחת התובע חזרה לבקר בחלקה מדי שבוע, והחלה לסדר אותה, לטפל בעצים ובאדמה, ולנקות את בור המים. ככל הנראה חזרת משפחת התובע לעבוד באדמתה לא שמחה במיוחד את תושבי בית-אל. מתנחלים רבים המשיכו להגיע לחלקה כדי להיכנס לבור המים ולטבול בו, הן כאשר משפחת התובע הייתה נוכחת בה והן כשלא, חלקם תקפו ואיימו על משפחת התובע וחלקם אף השחיתו את החלקה והעצים בה.
15. למעשה, מחודש פברואר 2008, התובע ומשפחתו הגישו שורה של תלונות למשטרה נגד מתנחלים מבית-אל, בין היתר, בגין הסגות גבול וגרימת נזק. כך גם, מי מבין המתנחלים השחית את גדר התיל שהמשפחה הציבה מסביב לחלקה, חיבל במנועול שהיה על מכסה בור המים, והוריד את השלט שהיה בכניסה לחלקה (שלט שהודיע כי מדובר בשטח פרטי). כל התלונות נסגרו בעילה של חוסר ראיות ואחת בשל חוסר אשמה.
16. ביום 14.4.2009 בסביבות השעה 10:00 או 10:30 עצרה מכונית ליד הכביש הצופה על החלקה. באותה העת התובע עבד בחלקה יחד עם אביו המבוגר. התובע ראה את המכונית וכי יוצאים ממנה כ-7 אנשים. התובע הבין שמדובר במתנחלים, ומאחר שהבין כי הם מתכוונים לעלות לחלקה, הוא הפסיק לעבוד וירד לקראתם.
17. התובע הלך לכיוון הכניסה לחלקה. בראש הקבוצה היה הנתבע מס' 1. התובע נעמד ליד הכניסה לחלקה כאשר ידיו פרושות לצדדים, חסם את הדרך ושאל את הנתבע מס' 1 "לאן?". בתגובה הנתבע מס' 1 אמר לתובע "מה לאן? אני בא לעבוד להיכנס לבור". התובע לא ראה שהקבוצה נושאת ציוד רחצה ומכאן שהיה סבור כי לא הגיעו למקום כדי לטבול (מאחר שמדובר בחלקה פרטית, ממילא הדבר היה אסור להם), אלא כדי להתגרות.
18. התובע הסביר לנתבע מס' 1 כי מדובר בשטח פרטי ושאסור לו להיכנס. בתגובה הנתבע מס' 1 שהיה לו אקדח (התובע הבחין בו רק בהמשך) ענה "חוצפן זה לא שלך", דחף את התובע כדי "להסיר את החסימה" והתקדם ישר בהליכה מהירה לכיוון הבור. אחריו נכנסו כ-6 מהקבוצה, ביניהם הנתבע מס' 2 שהלך גם הוא במהירות לכיוון בור המים.
19. התובע רץ אחרי הנתבעים מס' 1-2 שהלכו מהר לכיוון הבור. שלוש בחורות נשארן באזור הכניסה לחלקה, והנתבע מס' 5 נכנס לחלקה והסתובב בה. התובע אמר לנתבע מס' 5 שהוא

אדם מבוגר ומכובד, שילך לחגוג פסח ולא יגיע וייכנס לאדמתו. הנתבע מס' 5 ענה לו "אתה חוצפן זו אדמה שלי".

20. הנתבע מס' 1 אמר לתובע "זה לא שלך, אם הייתה האדמה שלך אז תביא לי מסמכים". התובע ענה לו שזה לא עסק שלו ומספיק כי הוא הודיע לו כי מדובר באדמה פרטית וכי הוא יכול לפנות למשטרה אם יש לו איזו טענה.
21. היה מכסה על הבור אך המנועול לא היה על המכסה, שכן, התובע ואביו עבדו במקום. הנתבע מס' 2 הכניס ידיים למים. התובע ניסה לסגור את המכסה של בור המים והנתבעים מס' 1-2 חזרו וניסו לפתוח אותו.
22. אביו של התובע שעבד את האדמה, הבחין בהמולה שהייתה סביב הבור והתקרב אליו, תוך כדי שהוא נושא מכוש. אביו של התובע שאל אותו מה קורה והוא הסביר לו כי המתנחלים מנסים להיכנס לבור. היו חילופי דברים בין אביו של התובע לבין הנתבעים מס' 1-2, המצב לא נרגע והנתבעים מס' 1-2 המשיכו לנסות להיכנס לבור. התובע חשש כי עלולה להתפתח קטטה וכי המתנחלים יחטפו מידו של אביו את המכוש כדי לתקוף אותם באמצעותו, ולכן, מתוך אינסטינקט וזהירות לקח ממנו את המכוש. החשש של התובע נוצר לאור העובדה כי בד"כ המתנחלים שהגיעו למקום היו עוזבים את המקום לאחר שהתובע חזר והבהיר להם כי מדובר בשטח פרטי, ואילו הנתבעים מס' 1-2 למרות כל האזהרות והסברי התובע, לא ויתרו.
23. התובע לא הרים את המכוש באוויר או על איש. התובע החל לצעוק פעמיים-שלוש לחיילים שעמדו במחסום הסמוך, הקרוי "מחסום בית המשפט" ונמצא במרחק אווירי של 150-200 מ' מהחלקה, "תעזרו לנו תוקפים אותנו". התובע צעק לחיילים כי המתנחלים תוקפים בעת שלא תקפו אותם בפועל, שכן, רצה לעורר את תשומת הלב של החיילים ולזרז את הגעתם למקום. בנוסף, התובע התקשר למשטרה (מוקד 100), הזמין את המשטרה למקום וביקש כי יגיעו מהר לחלקה כי נכנסו אליה מתנחלים.
24. בכל השלב הזה, הנתבעים מס' 1-2 לא זיהו את המכוש ככלי מאיים, הם גם שמעו את התובע מתקשר למשטרה, ומן הסתם, ככל שחשו איום הם היו יכולים להזעיק את המשטרה בעצמם.
25. כאשר הנתבעים מס' 1-2 שמעו את התובע מתקשר למשטרה הם התרחקו מהבור, אך נשארו בחלקה והתחילו להסתובב בה תוך כדי שהתובע צילם אותם ואת משפחתם, והם הסתירו את פניהם (במיוחד הנתבע מס' 1).
26. רק אח"כ החיילים התקרבו לחלקה בגייפ צבאי, והתובע צילם מלמעלה את הגעתם למקום. החיילים ירדו מהגייפ ועלו לחלקה. התובע אמר לחיילים כי המתנחלים נכנסו לאדמה שלו, הוא אמר להם לצאת, אך הם סרבו והוא הזמין משטרה ורוצה להגיש נגדם תלונה. בשלב זה, אף אחד מהנתבעים מס' 1-5 לא טען בפני החיילים כי התובע איים עליהם באמצעות כלי עבודה כזה או אחר. החיילים אמרו לכולם לצאת מהחלקה ולהמתין למשטרה.
27. התובע ראה את הבנות וילד קטן נוסף הולכים לכיוון רכבם, וחשש כי בכוונת החיילים לשחרר את המתנחלים ולאפשר להם לברוח מהמקום לפני הגעת המשטרה. לכן, הוא התחיל לרוץ לעבר רכבם כדי להספיק לצלם את לוחית הרישוי שלו. בהקשר זה, התובע במסגרת עבודתו הכיר לא מעט מקרים בהם כוחות הביטחון אפשרו להימלט למתנחלים, אשר הפעילו אלימות שלא כדין כלפי גופם ורכושם של פלסטינים, דבר שהוביל לסגירת תלונותיהם מעילת "עברייני לא נודע".

28. התובע הצליח לצלם את הרכב. הנתבע מס' 1 רצה למנוע מהתובע לצלם את רכבו, ולכן, הוא ובנו הנתבע מס' 2 החלו לרוץ אחריו. תוך כדי הריצה הנתבע מס' 1 מעד ונפל, ואז קם וניסה לקחת מהתובע את המצלמה. אחד החיילים לקח את התובע לצד ואמר לו "תירגע ראינו את הכל, 20 חיילים ראו כיצד ניסה לתקוף אותך" (הכוונה לאירוע של המצלמה). התובע הרגיש כי החיילים מבינים כי הוא ואביו הקורבנות באירוע. לאחר שהתובע צילם את הרכב הוא נתן את המצלמה לאביו.
29. בשלב הזה הגיעו למקום חיילים נוספים ושוטרים מתחנת בית-אל. התובע סיפר לשוטרים מה קרה ולאחר ששמעו את דבריו הם עזבו את המקום, והוא המתין לשוטרים מתחנת בנימין כדי להגיש את התלונה.
30. אח"כ הנתבע מס' 6 דיבר עם הנתבע מס' 1, תיאר את גרסאות, וגישתו וגישת החיילים כלפי התובע ואביו השתנו לחלוטין – הם אמרו לתובע ולאביו לסתום את הפה ולא לדבר. התובע חזר וביקש מהם למנוע מהמתנחלים לעזוב את המקום עד שתגיע משטרה, והנתבע מס' 6 הודיע לו לראשונה כי הוא חשוד והוא ראה אותו מנסה לתקוף את המתנחלים בגרזן. רק אחרי שהתובע הסביר לחיילים כי לא היה גרזן ושני החיילים עלו לחלקה והביאו שני מכוסים שמצאו, הם שינו את הגרסה מגרזן למכוש.
31. הנתבע מס' 6 לקח את המצלמה, בטענה כי הוא רוצה לבדוק אם התובע צילם חיילים. התובע אמר לאביו שיתן לחיילים את המצלמה. הנתבע מס' 6 דפדף בין התמונות ומחק את הצילום של הרכב שצילם התובע (רק בתחנת המשטרה המצלמה הוחזרה לתובע).
32. הדבר עמד בניגוד לפקודות המפקד הצבאי באזור שמתיר תיעוד של כוחות הביטחון והתנהגותם: "ככלל הצילום במרחב יהודה ושומרון מותר, לרבות צילום של חיילי צה"ל, ובלבד שאין בצילום כדי להפריע לפעולתם של הכוחות או כדי לאסוף מידע ביטחוני מסווג" (ראו מכתב פיקוד מרכז לארגון "בצלם", מיום 30.11.2009).
33. החיילים ביקשו מהתובע ומאביו את תעודות הזהות שלהם. התובע שאל אותם אם הם ביקשו גם מהמתנחלים, והחיילים השיבו לו שזה לא עניינו ושיסתום את הפה. הנתבע מס' 6 אמר לתובע שיש לו שתי אופציות – שיסתום את הפה, או שהוא יעצור ויאזוק אותו באזיקים עם כיסוי ראש. התובע ענה לו שאין צורך לאיים כי הוא בעל תעודת זהות כחולה, אין לו סמכות כזאת והמשטרה בדרך. בתגובה, מיד החיילים התנפלו עליו, אזקו את ידיו מאחורה, שמו לו כיסוי לעיניים, והשיבו אותו כשעה וחצי בשמש עד להגעת המשטרה.
34. לאחר כשעה וחצי הגיע למקום השוטר רס"ר תומר מלול. השוטר דיבר עם התובע ועם הנתבע מס' 1 והכין דו"ח בו ציין כי "עלו טענות לגבי תקיפות הדדיות ואיומים".

ד. חקירת המשטרה את האירוע (תיק 142190/2009)

35. חוקרי המשטרה ביצעו חקירה רשלנית, חסרה ומוכוונת מטרה של האירוע כדי להפליל את התובע. כפי שיפורט להלן, מי מהשוטרים ביקש מבני משפחת טרופ להגיע להעיד במשטרה בשביל להפליל את התובע, לא מנע תיאום גרסאות בין הנתבעים מס' 1-5, וגם הכין מסמכים כוזבים.

36. משפחת טרופ, על אף שטענה כי התובע השמיע איומים וניסה להכות את הנתבע מס' 2 עם מכוש, העידו בבית המשפט כי החיילים והשוטר הם אלה שביקשו מהם להגיש תלונה מבלי שזה בא מיוזמתם – הנתבע מס' 2 העיד כי "הן החיילים והן השוטר אמרו לנו שאנחנו לא צריכים לבוא אולם כדאי שנבוא להעיד בשביל להפיל את הנאשם" (עמ' 56 לפרוטוקול ש' 15-16, וגם עמ' 63 ש' 16-28). הנתבעת מס' 3 העידה כי "השוטרים או החיילים אמרו להם שכדאי להם להגיש תלונה נגד הערבי והם החליטו לעשות את זה" (עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 11-12).
37. התובע נלקח בניידת משטרה לתחנת בנימין, שם נחקר כחשוד בתקיפה של שני מטיילים ובהרמת מכוש וכי איים לתקוף באמצעותו. התובע מסר עדות ותלונה מפורטות על שהתרחש, וביקש מהחוקר כי יעביר למצ"ח תלונה כנגד החיילים בגין שימוש בכוח מופרז והפעלת סמכות שלא כדין. כמו כן, החוקר יצא עם התובע לכיוון המסדרון והוא הצביע על הנתבעים מס' 1-2.
38. יצוין כי התובע הגיש תלונה למצ"ח באמצעות ארגון יש דין, נגד החיילים ובפרט הנתבע מס' 6. בחקירתו במצ"ח התובע העיד על כל מה שקרה וכיצד הנתבע מס' 6 שינה גרסה ותיאם גרסאות עם המתנחלים. בחקירה בבית המשפט של הנתבע מס' 6, התברר שהוא כלל לא זומן להיחקר במצ"ח.
39. הנתבעים מס' 1-2 נסעו יחד בניידת לתחנת בנימין, ולהפתעתם נחקרו באזהרה בגין הסגת גבול ותקיפה. עוד קודם לעלייתם לניידת המשטרה ובמהלך הנסיעה, הנתבעים מס' 1-2 שוחחו על האירוע בנוכחות השוטר (ראה עמ' 55 לפרוטוקול ש' 10-26).
40. בהודעתו במשטרה של הנתבע מס' 2, רס"ר מונדר חטיב, כתב כי "החשוד מצביע על מהנדס ענאתי", בעוד שהנתבע מס' 2 העיד בחקירתו בבית המשפט כי הוא נחקר בחדר סגור (עמ' 56 לפרוטוקול ש' 25-30), ולכן, מן הסתם לא היה יכול להצביע דרך הקיר.
41. רק כחודש אחרי האירוע, ביום 17.5.2014, הנתבעות מס' 3-4 הגיעו לחקירה במשטרה כאשר הסיע אותן לשם הנתבע מס' 1. הנתבעת מס' 3 העידה בבית המשפט כי אף שידעה כי אביה ואחיה נחקרו באזהרה, יכול להיות שהם דיברו ושוחחו על העדויות שלהם "אבל לא התחדשו פרטים שאני לא ידעתי" (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 10-4 ועמ' 15 ש' 18-19). בחקירתו בבית המשפט של הנתבע מס' 1 הוא הודה כי הוא שוחח "בגדול" עם בני המשפחה האחרים על העדויות במשטרה (עמ' 34 ש' 8 לפרוטוקול).
42. הנתבע מס' 5 הגיע להיחקר באזהרה בגין הסגת גבול כחודש ושלושה שבועות אחרי האירוע, רק לאחר שזימנו אותו, ולא ניגש מיוזמתו יחד עם חתנו ועם נכדו להגיש תלונה כבר ביום האירוע.
43. לפי מזכר שהכין רמ"ח תחנת בנימין גובראיל גבדאן, הוא התקשר לנתבע מס' 6 ביום האירוע בשעה 16:40, וזה הודה בפניו כי הוא טיפל באירוע של גבעת האולימפוס בין ישראלים לבין שני "חקלאים ערבים", וכי הוא תפס ודפדף במצלמה אך לא מחק שום תמונה. על פי מזכר זה, בשיחה ביניהם הנתבע מס' 6 לא טען כי ראה את התובע מניף מכוש לעבר מי המתנחלים. על פי גיליון הודעתו בתחנת בנימין, הנתבע מס' 6 העיד בשעה 18:03 ביום האירוע.

ה. התביעה הגישה כתב אישום רשלני ופגום נגד התובע

44. יחידת תביעות מחוז ש"י שגתה והפרה את חובותיה בחוק, בפסיקה ובנהלי היועמ"ש, כאשר החליטה להגיש את כתב האישום החמור נגד התובע בעבירת אימונים לפי ס' 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- מצ"ב כתב האישום שהוגש נגד התובע ומסומן **"ב"**
45. אף אם נניח כי יחידת תביעות מחוז ש"י סברה באמת ובתמים כי תוכל להרשיע את התובע מעבר לספק סביר בעובדות כתב האישום, הרי שהבחירה בעבירת האימונים בלבד, ולא בעבירות של ניסיון לרצח, לחבלה חמורה או לתקיפה, מדברת בעד עצמה.
46. למעשה, בהגשת כתב האישום נגד התובע יחידת תביעות מחוז ש"י הכשירה ואישרה את תכנית הנתבעים מס' 1-5 ומי מהשוטרים והחיילים להפליל את התובע, זאת תוך רמיסת חירויות התובע.
47. כתב האישום החמור נוסח באופן רשלני וכלאחר יד, הוגש על בסיס משפטי רעוע ביותר ומבלי שהיו בידי יחידת תביעות מחוז ש"י ראיות ממשיות ו/או ראיות בכלל המבססות את יסודות העבירה בה הואשם התובע.
48. בנסיבות אלה התובע פנה ליחידת תביעות מחוז ש"י בבקשה לקיים שימוע. הפנייה התקבלה רק באופן חלקי, במובן זה שהיחידה סירבה לקיים שימוע אך הסכימה לקיים פגישה עם בא כוחו ולדבר על התיק.
49. לכל הפחות, מצופה היה כי יחידת תביעות מחוז ש"י תפקח על עבודת חוקרי המשטרה ותדרוש השלמת חקירה, במיוחד לנוכח הסתירות בהודעות הנתבעים מס' 1-6 במשטרה, טרם החלטתה אם להגיש כתב אישום. בנסיבות העניין, יחידות תביעות סבירה הייתה מסיקה כי חסרות ראיות מהותיות לצורך העמדת התובע לדין והייתה מבצעת בדיקות בסיסיות אשר לא נעשו.
50. כך למשל, אף שהנתבעת מס' 4 העידה בתחנה (עמ' 1 ש' 2-3) כי באירוע נכחו גם אחיה אייל ואחותה הודיה, השוטרים לא חקרו אותם. כך גם, אף שבכתב האישום צוין כי טרם הנפת המעדר הגיעו חיילים למקום והמעדר הונף לנגד עיניהם, השוטרים לא חקרו שום חייל מהחיילים הנוספים שהגיעו למקום האירוע, למעט הקצין סאסי, אשר העיד בתחנה ביום 17.6.2009 כי הגיע למקום כאשר התובע כבר היה אזוק (עמ' 1 ש' 9-10).
51. כתב האישום שהוגש סותר את חומר החקירה בתיק ולא נתמך בראיות, כאשר העדויות הסותרות במשטרה של הנתבעים מס' 1-6 בפרטים מהותיים, היו צריכות להדליק נורות אדומות ליחידת תביעות מחוז ש"י. בין היתר:
- א. בס' 1 לכתב האישום, נכתב כי הנתבעים מס' 1-2 ו-5 ביקשו "לבקר" בבאר המים הנמצאת בחלקתו של התובע – זאת בעוד שנסיבות ההגעה למקום של הנתבעים מס' 1-5 כלל אינן ברורות בהודעותיהם במשטרה. הנתבעת מס' 3 העידה כי הם התכוונו לטבול בבור המים, בעוד שהנתבעים האחרים ממשפחת טרופ העידו כי רצו רק לטייל ולבקר במקום. בהקשר זה, התובע העיד במשטרה כי הנתבע מס' 1 אמר לו שהוא הגיע לטבול

בבאר המים. העדר ציוד הרחצה העלה את חשד התובע כי מטרת הנתבעים מס' 1-5 הייתה אחרת.

ב. בס' 3 לכתב האישום, נכתב כי המתלוננים "לא ידעו כי השטח בבעלותו של הנאשם ביקשו לראות מסמכים בדבר הבעלות" – זאת בעוד שבהודעתו של הנתבע מס' 1, הוא העיד כי "היו שמועות שמסתובב שם לפעמים ערבי". מאחר שהנתבע מס' 1 הינו ראש ישיבה בבית-אל, יחידת תביעות סבירה הייתה מורה לחוקרי המשטרה לבצע השלמת חקירה ולבדוק האם הנתבע מס' 1 אכן כלל לא ידע שמדובר באדמה פרטית של ערבי, ולא הכיר כי פלשו בעבר למקום מאחז לא חוקי וסניף של בני עקיבא, אשר פונו על ידי הצבא (הוא העיד על כך בבית המשפט). בנוסף, לכל היותר היה ניתן לכתוב בכתב האישום כי המתלוננים הכחישו כי החלקה בבעלות התובע, שכן, כיצד ייתכן שהמתלוננים לא ידעו כי השטח בבעלות פרטית אם הוא חזר ואמר זאת להם, וכן, מדובר היה בחלקה המעובדת היחידה במקום, והחלקה הייתה מוקפת בגדר אבנים. משמועות הדבר כי כל אדם יוכל להסיג גבול לשטח פרטי או לבית ולדרוש מבעליו להציג בפניו מסמכי בעלות כתנאי לעזיבתו. עם כל הכבוד לבני משפחת טרוף, הם עדיין אינם רשויות אכיפת החוק באזור, וככל שהיה להם ספק לגבי בעלות התובע על החלקה, היה עליהם לפנות כמקובל למשטרה (כפי שהתובע הציג להם) או למנהל"ז לאיו"ש. ברור כי זכות "הטיול" אינה גוברת על הזכות לקניין פרטי.

ג. בס' 4 לכתב האישום נכתב כי עוד לפני הנפת המעדר, כוח צה"ל הגיע למקום ואולם התובע לקח מידי אביו את המעדר, ולעיני החיילים הניפו מעל ראשו של הנתבע מס' 2 תוך שהוא מאיים כי אם לא יעזבו את המקום הוא ירצח וישחט אותם – הטעות בכלי העבודה מדברת בעד עצמה, זאת בהמשך להודעת הנתבע מס' 2 שם העיד כי התובע איים שיהרוג אותם עם גרזן ויפוצץ אותם מכות. כך גם, בהודעות הנתבעים מס' 1-6 במשטרה קיימות סתירות מהותיות הן בשאלת השלב בו הגיעו החיילים למקום, הן בשאלה מי בלם את התובע ולקח ממנו את המכוש, והן בשאלת האיומים המילוליים. למשל, בהודעת הנתבעת מס' 3 לא צוין מי בלם את התובע והחיילים מצוינים כמי שהגיעו לאחר סיפור הנפת מכוש; בהודעת הנתבעת מס' 4 במשטרה, הנתבע מס' 1 בלם את המכוש עם הכתפיים; בהודעת הנתבע מס' 6 במשטרה הוא העיד כי ברגע שהוא פרק מהרכב והצדדים ראו אותו שניהם הלכו הצידה כל אחד לכיוון אחר; הנתבע מס' 2 העיד כי ברגע שהתובע הרים את המכוש הנתבע מס' 1 והחיילים קפצו עליו ולקחו אותו מידי; גם בהודעתו של התובע מס' 5 במשטרה הוא העיד כי הכוח הצבאי והמשטרה הגיעו לאחר הנפת המכוש. רק בהודעות במשטרה של הנתבעים מס' 1-2 צוין כי התובע איים עליהם שיהרוג וישחט אותם, בהודעות הנתבע מס' 5 והנתבעות מס' 3-4 אין זכר לאיום המילולי.

52. במיוחד הייתה צריכה להדליק נורה אדומה העובדה כי בניגוד לעדויות התובע והנתבע מס' 6 במשטרה, אין זכר בעדויות הנתבעים מס' 1-5 לסיפור מרדף המצלמה, וכן, כי הנתבע מס' 6 (כפי שהעיד בעצמו במשטרה) אזק את התובע ועצר אותו רק לאחר סיפור מרדף המצלמה – היעלה על הדעת כי קצין בצה"ל שראה פלסטיני המרים מכוש באוויר במטרה לתקוף מתחל וצועק כי ישחט ויהרוג אותו, לא יעצור או יפעיל כלפיו "נוהל מעצר חשוד" באופן מידי?

53. יחידת התביעות התעלמה מהתנהגות התובע בזירת האירוע אשר אינה מתיישבת עם התנהגות של אדם שהשמיע איומים בעל פה ושאיים עם מכוש (כפי שהעידו גם הנתבע מס' 6 והקצין סאסי במשטרה) – התובע הוא אשר נשאר במקום, הוא אשר ביקש מהחייילים ומהמשטרה להגיע למקום כדי להושיט לו עזרה, הוא אשר צילם את עדי התביעה וניסה לצלם את רכבם לצורך זיהוי ותמיכה להגשת תלונה נגדם, התובע הוא אשר הלך על עזיבת המשפחה מהמקום והוא אשר ניסה למנוע את עזיבתם.
54. יחידת התביעות לא נתנה כל משקל לכך שעל אף שבני משפחת טרופ טענו כי התובע איים להכות בנתבע מס' 2 עם מכוש, הנתבעים מס' 3-5 הואילו בטובם למסור את עדותם במשטרה רק זמן ממושך לאחר האירוע ולא מיוזמתם (לאחר שחוקרי המשטרה זימנו אותם).
55. יחידת התביעות התעלמה מהתמונות שצילם התובע ונמסרו מיד למשטרה יחד עם המצלמה שהחייילים תפסו – בני משפחת טרופ, על אף שכביכול התובע השמיע איומים וניסה להכות את הנתבע מס' 2 עם מכוש, נראים בתמונה אחת עומדים בשקט וממתנינים, ובתמונה אחרת מסתירים את פניהם מהמצלמה; התובע צילם מלמעלה את הגעת גיפ החייילים לחלקה, דבר המעיד כי החייילים הגיעו למקום לאחר הסיפור כביכול של המכוש; בתמונות רואים כי החלקה בתקופת האירוע הייתה מוקפת בגדר אבן (גם אם לא הייתה סביבה גדר תיל).
56. יחידת התביעות לא נתנה כל משקל לכך שבמהלך התקופה של האירוע, התובע הגיש שורה של תלונות על הסגת גבול, וכי היה קיים חשד מלכתחילה שתלונת הנתבעים מס' 1-5 מפוברקת ונוצרה בתגובה להגשת התובע תלונה נגדם על הסגת גבול. אף אם החשד היה מזערי, השכל הישר דרש כי כדי להסירו יחידת התביעות תהפוך כל אבן טרם הגשת כתב אישום.

1. אופן ניהול המשפט

57. במהלך המשפט גרסת התביעה הלכה והתפוררה ע"י עדי התביעה. ב"כ הנתבעת מס' 7 בחוסר הגיונות משווע המשיך לנהל את ההליך להרשעת התובע בכל מחיר, וטען בסיכומיו בנחישות רבה טענות הסותרות את עדי התביעה עצמה ואת הראיות שהיו בחומר החקירה. זאת תוך כדי התעלמות מההמלצות החוזרות של כב' הש' ד. פולוק.
58. כבר בישיבה הראשונה בתיק לאחר ההקראה, כב' הש' ד. פולוק הציע שתתקיים הידברות והסביר כי הוא לא חושב שהתיק הזה יסתיים בהרשעה. כב' הש' ד. פולוק חזר ושאל במהלך ההליך את ב"כ הנתבעת מס' 7, אם היה מוגש כתב אישום גם במקרה הפוך שבו החשוד היה מתיישב. באחד מן הדיונים, כב' הש' ד. פולוק אמר לתביעות שזה תיק שחבל שהוא ממשיך להתנהל כי כבר עלה למדינה הון תועפות, 120 אלף ₪ לפחות.
59. מן הראוי היה כי לכל היותר במהלך ו/או לאחר שמיעת עדי התביעה, הנתבעת מס' 7 תחזור בה מכתב האישום. זאת בהינתן הסתירות המהותיות והמתמיהות בגרסאות עדי התביעה השונות לגבי האירוע ונסיבותיו. בין היתר:
- א. **שאלת הדחיפות** – התובע טען שבכניסת המטיילים לתוך השטח הנתבע מס' 1 דחפו הצידה כדי להיכנס לתוך החלקה; הנתבע מס' 5 העיד בבית המשפט שהוא לא נדחף וגם לא ראה שהייתה פגיעה פיזית באחרים. לעומת זאת, בהודעתו במשטרה, הוא טען

שהתובע דחף את הנתבע מס' 1; הנתבע מס' 1, העיד בבית המשפט, שהתובע לא דחפו או כל אחד אחר. הוא גם העיד שהוא לא דחף אף אחד. בהודעתו במשטרה הוא לא התייחס לדחיפות. לעומת זאת, בשלב מסוים בעדותו בבית המשפט, שעומת עם עדויות אחרות, אמר שכן היו דחיפות אך "לא משהו משמעותי"; הנתבע מס' 2 העיד בבית המשפט שלא היה כל מגע פיזי בין התובע לבין משפחתו למעט המגע לצורך עצירת המכוש. לעומת זאת, הוא אמר בהודעתו במשטרה כי התובע, בעת שהחזיק את המכוש בידו, החל לדחוף אותם; כך, מעדויות הנתבעים מס' 1-2 ו-5, עלה כי לא היה מגע פיזי בכלל בין הנאשם לבין המטיילים או שהמגע היה מינורי ביותר. זאת בניגוד מוחלט לאמור בעדות הנתבע מס' 6, שהעיד בבית המשפט כי ראה מהמחסום ארבעה אנשים מתגודדים ונדחפים ובנסיבות אלה מיד החל בנסיעה למקום. בנסיבות אלה, ברור שאם הנתבע מס' 6 העיד אמת, אז המסקנה המתבקשת היא שהנתבעים מס' 1-2 ו-5 אינם מהימנים ואף מנסים להסתיר מעורבותם בתקיפה. יצוין, שגרסת הנתבע מס' 6, גם לא מתיישבת עם גרסת התובע או אביו; לעומת זאת, על פי עדות הנתבעים מס' 1-2 ו-5, ברור שאין לתת אמון בעדותו של הנתבע מס' 6.

ב. **שאלת השמעת האיום על ידי התובע** – על פי כתב האישום, לאחר שהתובע הניף את המכוש, הוא איים שאם המטיילים לא יעזבו את המקום הוא ירצח וישחט אותם. כאמור, על פי כתב האישום, התובע השמיע את האיום בעת שהוא הניף את המכוש מעל הנתבע מס' 2. על אף הכתוב בכתב האישום, הנתבעת מס' 3, שלדבריה עמדה עשרה מטרים בלבד ממקום האירוע, לא שמעה שהנאשם אמר משהו ולא העידה בבית המשפט על כך ששמעה דברי איומים; הנתבע מס' 5, גם העיד שעמד עשרה מטרים ממקום האירוע והוא לא שמע את הנאשם מאיים; לעומת זאת, הנתבע מס' 2, העיד שהתובע השמיע איום "אני אהרוג אתכם, אני אפוצץ אתכם" אך לדבריו האיום הושמע לא בעת הנפת המכוש אלא בעת הכניסה לטוח. בהודעתו במשטרה אמר שהתובע איים "אני אהרוג אתכם עם הגרזן ופוצץ אתכם מכות". אולם, אין זה סביר שהתובע בעת אמירת האיום היה מתייחס לגרזן בידו ולא למכוש. ברור שזיהוי כלי העבודה שהחזיק התובע בידו בטעות כגרזן הינו של הנתבע מס' 2 ולא התובע. אי לכך, גרסתו אינה מהימנה; אמנם הנתבע מס' 6, העיד ששמע שהתובע איים "אני אשחט אותך אני אהרוג אותך". אולם, הוא כביכול שמע את האיום בעת שהיה סמוך לרכבו אשר חנה, לפי העדויות בפני בית המשפט, כ-2 דקות הליכה מהמקום בו עמד התובע. אין זה עולה על הדעת שהנתבע מס' 6 שמע את האיום ממרחק זה ואילו הנתבעת מס' 3 והנתבע מס' 5, שעמדו כל אחד כ-10 מטרים מהתובע, לא שמעו את האיום; אי לכך, הנתבעת מס' 7 לא הציגה בפני בית המשפט גרסה מהימנה לעניין השמעת האיום על ידי התובע.

ג. **הנפת המכוש על ידי התובע** – על פי גרסת הנתבעת מס' 3, בעדותה בבית המשפט, התובע הרים מכוש או גרזן מעל ראש אחיה כאילו להוריד את הכלי עליו. אביה החזיק את התובע ועצר בעדו, אך בהודעתה במשטרה אין זכר לפעולות אביה; הנתבע מס' 5, העיד שהתובע הרים את המכוש ורצה להכות את הנתבע מס' 2; הנתבע מס' 1 העיד שהתובע הרים את המכוש כנראה בכוונה להוריד את המכוש על ראשו של הנתבע מס' 2 והנתבע מס' 1 תפס את ידו של התובע; הנתבע מס' 2, תיאר מצב בו התובע רץ לעברו עם

המכוש, להבדיל מהעדויות האחרות על פי הן התובע עמד מולו. לדבריו, הוא ואביו תפסו את המכוש והורידוהו. לעומת עדותו בבית המשפט, בהודעתו במשטרה, הנתבע מס' 2 לא אמר שתפס את המכוש. גרסתו הייתה שהנתבע מס' 1 יחד עם החיילים, קפצו על התובע ולקחו מידי התובע את המכוש; הנתבע מס' 6 תיאר שראה את התובע מרים מכוש מול ילד קטן שהגיע לנתבע מס' 1 עד למותניים. תיאורו של הילד מתאים יותר לאייל, אחיו הקטן של הנתבע מס' 2. לדבריו, הנתבע מס' 1 הזיז את הילד הצידה. ישנן סתירות של ממש בגרסאות העדים. האם התובע היה בעמידה או בריצה בעת הרמת המכוש? האם הנתבע מס' 1 לא הגיב בכלל (גרסאות הנתבעת מס' 3 והנתבע מס' 5 במשטרה), או האם הנתבע מס' 1 תפס את ידו של התובע (גרסאות הנתבעת מס' 3 והנתבע מס' 1 בבית המשפט) או האם הנתבע מס' 1 תפס את ידו של התובע יחד עם הנתבע מס' 2 (גרסת הנתבע מס' 2 בבית המשפט) או האם הנתבע מס' 1 התנפל על התובע יחד עם החיילים והוריד את המכוש מידי התובע (גרסת הנתבע מס' 2 במשטרה) או האם הנתבע מס' 1 לא נגע במכוש, לבד או עם אחרים, אלא הזיז את בנו הצידה ואם מדובר בבנו אייל ולא הנתבע מס' 2 (כעולה מגרסת הנתבע מס' 6).

ד. **מקום החיילים בעת האירוע** – עדי התביעה אף סתרו זה את זה בעדותם בבית המשפט לגבי המקום בו היו החיילים בעת האירוע נשוא כתב האישום. על פי גרסת הנתבעת מס' 3, החיילים היו במקום אך באזור בו חנה רכב המשפחה, דהיינו, כשתי דקות הליכה מהאירוע; על פי הנתבע מס' 5, החיילים לא היו במקום בעת האירוע והגיעו למקום רק עשר דקות לאחר מכן; הנתבע מס' 2 העיד שהוא ראה את הנתבע מס' 6 רק אחרי האירוע של המכוש; הנתבע מס' 6 תיאר מצב בו עמד במחסום בעת שחברו הביא לתשומת ליבו התגודדות בין אנשים על גבעת אולימפוס. לדבריו הוא היה החייל הראשון להגיע למקום. אם כן, בעת האירוע, לכל היותר, לא היה חייל יותר קרוב ממקום חניית הגייפ בסמוך לרכבה של המשפחה. אם כן, גם ברור שאין אמת בגרסת הנתבע מס' 2 שחיילים קפצו על הנאשם יחד עם אביו הנתבע מס' 1, מיד לאחר שהנאשם הניף את המכוש.

ה. **שאלת מרדף הנתבעים מס' 1-2 אחר התובע כדי למנוע ממנו לצלם את רכבם** – כל הסיפור של המרדף ונפילת הנתבע מס' 1 הוסתר בעדויות הנתבעים מס' 1-5 במשטרה, כך שהשתמע מהן כי התובע נעצר ע"י החיילים מיד לאחר הנפת המכוש ובעקבותיה, וגם בחקירתם בבית המשפט, רק לאחר שנשאלו על כך הודו בהתרחשותו.

60. יודגש שעל אף שמדובר באירוע שבו לכאורה התובע ניסה לרצוח את בני משפחתה, ב"כ הנתבעת מס' 7 הודיע כי לא הצליח ליצור קשר עם הנתבעת מס' 4 ולאתרה, והיא לא טרחה מיוזמתה להגיע להעיד בבית המשפט.

61. בנסיבות אלה, צדק כב' הש' דב פולוק כאשר קבע כי **"בהתחשב בסתירות הממשיות בין גרסאות עדי התביעה, אין זה ברור לבית המשפט איזו גרסה של איזה עד תביעה מבקשת המאשימה מבית המשפט לתת בה אמון? אדרבא, הגרסאות השונות והסתורות, לעומת הגרסה העקבית של הנאשם, מובילה למסקנה שאל לבית המשפט לסמוך את ידו בעדי התביעה בעניין האיום באמצעות המכוש"**.

ז. שאלת האחריות**נטל הראייה**

62. בנסיבות המקרה נכון ומוצדק להחיל את הוראת ס' 41 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש), תשכ"ח-1968, כך שנטל השכנוע שלא היה מיעשה התרשלות יעבור לכתפי הנתבעים.
63. לאור ההתנהגות המתוארת של הנתבעים ו/או מי מטעמם, הרי שיש לראות בנתבעים בנסיבות דן כמי שגרמו לתובע, בין בעצמם ובין באמצעות גורמים מוסמכים מטעמם "נוק ראייתי" בכל הקשור להוכחת תביעת התובע כנדרש.

תקיפה

64. התובע יטען כי דחיפתו על ידי הנתבע מס' 1 בתחילת האירוע, כפי שתוארה לעיל, מהווה תקיפה כמשמעותה של מושג זה בס' 23 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש), תשכ"ח-1968.

נגישה

65. התובע יטען כי הגשת תלונת השווא נגדו על ידי הנתבעים, כפי שתוארה לעיל, מבססת את עוולת הנגישה כמשמעותה בס' 60 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש), תשכ"ח-1968.

הסגת גבול

66. התובע יטען כי כניסת הנתבעים מס' 1-5 לחלקתו, כפי שתוארה לעיל, מהווה הסגת גבול כמשמעותה של מושג זה בס' 29 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש), תשכ"ח-1968.

רשלנות הנתבעים מס' 1-5

67. התובע יטען כי מעשי ו/או מחדלי הנתבעים מס' 1-5 מהווים עוולת רשלנות בפני עצמה.
68. כמו כן, יטען התובע כי הנתבעים מס' 1-5 אחראים באחריות ישירה לנוזקים שנגרמו לו עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובות חקוקות, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- לא עשו כל שביכולתם לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע ו/או להקטינה.
  - התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי רכושו של התובע ושלומו ושלום אביו ו/או כלפי חירותו של התובע.
  - קשרו קשר להפליל את התובע בהאשמת שווא.

- ד. פעלו בניגוד לחוק ו/או בחוסר תום לב ו/או הסיגו גבול ו/או נכנסו לאדמתו אף שידעו כי מדובר באדמה פרטית ו/או אף שהתובע חזר והתריע בפניהם כי מדובר באדמתו הפרטית.
- ה. הנתבע מס' 1 דחף את התובע שלא כדין בכניסתו לחלקה.
- ו. הנתבעים מס' 1-2 חזרו וניסו לפתוח שלא כדין את מכסה בור המים.
- ז. הנתבעים מס' 1-2 רדפו אחרי התובע שלא כדין ו/או הנתבע מס' 1 הסתער עליו כדי לקחת מהתובע את המצלמה ולמנוע ממנו לתעד את לוחית הרישוי של רכבו.
- ח. תיאמו גרסאות עם מי מהחיילים והשוטרים, ובפרט עם הנתבע מס' 6.
- ט. ניסו לעזוב את המקום טרם הגעת השוטרים.
- י. הסתירו את פניהם מהמצלמה על מנת להקשות על זיהוים.
- יא. תיאמו גרסאות בינם לבין עצמם לקראת העדויות שלהם במשטרה ו/או לקראת העדויות שלהם בבית המשפט ו/או תיאמו גרסאות ביניהם גם לאחר שידעו כי הנתבעים מס' 1-2 נחקרו באזהרה.
- יב. מסרו עדויות שקריות ו/או לא מלאות ו/או סותרות ו/או כוזבות ו/או לכוחות הביטחון ו/או במשטרה ו/או בבית המשפט.
- יג. הנתבעים מס' 1-2 ניגשו למשטרה כדי להפליל את התובע בהמצאת מי מהחיילים והשוטרים, אף שידעו היטב כי הפללת שווא אינה חוקית ומהווה עבירה על החוק.
- יד. ניסו לשבש את חקירת האירוע במשטרה ו/או לשבש את ההליכים בבית המשפט.
- טו. פעלו כדי להפליל את התובע בתגובה לתלונה שהגיש נגדם על הסגת גבול ו/או כדי להלך אימים עליו ו/או כדי להביא שלא כדין להפסקת הגעתו לחלקה.

רשלנות כוחות הביטחון

69. אין צל של ספק כי אילו פעלו כראוי כוחות הביטחון, היו נמנעים נזקי התובע.
70. התובע יטען כי מעשי ו/או מחדלי כוחות הביטחון באירוע מהווים עוולת רשלנות בפני עצמה.
71. התובע יטען כי האירוע ונזקיו נגרמו עקב מעשיהם ו/או מחדליהם של כוחות הביטחון ו/או החיילים ו/או השוטרים ו/או מי מטעמה של הנתבעת, המתבטאים בין היתר:
- א. החיילים והשוטרים לא עשו כל שביכולתם לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע ו/או להקטינה.
- ב. החיילים והשוטרים התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי חירות וזכויות התובע.
- ג. לא פעלו כפי ששוטרים וחיילים סבירים ומיומנים היו פועלים בנסיבות המקרה.
- ד. מי מהחיילים והשוטרים, ובפרט הנתבע מס' 6, קשרו קשר עם הנתבעים מס' 1-5 כדי להפליל הפללת שווא את התובע.

- ה. על פי הנתבע מס' 2 "הן החיילים והן השוטר אמרו לנו שאנחנו לא צריכים לבוא אולם כדאי שנבוא להעיד בשביל להפיל את הנאשם", זאת בניגוד לחוק ותוך ניצול לרעה של סמכותם.
- ו. מי מהשוטרים לא נקט באמצעים סבירים כדי למנוע שיבוש חקירה שידע שהולכים לבצעו ו/או לא מנע תיאום גרסאות בין הנתבעים מס' 1-2 בשטח ובנסיעה לתחנת בנימין ו/או מי מהשוטרים שוחח עם הנתבעים מס' 1-2 יחד על האירוע בכוונה כדי שיוכלו לתאם גרסאות ו/או בחוסר זהירות ו/או ברשלנות.
- ז. מי מהחיילים והשוטרים, ובפרט הנתבע מס' 6, נתנו סיוע לנתבעים מס' 1-5 להימלט מהדין.
- ח. החיילים והשוטרים נקטו בשיטה פסולה המנוגדת לדין הבינלאומי והישראלי.
- ט. החיילים רצו לאפשר לנתבעים מס' 1-5 לעזוב ברכבם את המקום טרם הגעת המשטרה, כדי למנוע מהתובע להתלונן נגדם.
- י. החיילים נמנעו מלקחת את פרטי הזיהוי של הנתבעים מס' 1-5 וביקשו רק את פרטי הזיהוי של התובע ואביו, כדי לאפשר לנתבעים מס' 1-5 להימלט מהדין ולהיחפץ ל"עבריינים לא נודעים".
- יא. לא אכפו את החוק באופן שוויוני ו/או ביצעו אכיפה סלקטיבית ו/או בררנית של החוק משיקולים זרים ו/או משיקולים פוליטיים בעניין המעורבים באירוע הספציפי ו/או כאשר סגרו שורה של תלונות שהגיש התובע נגד מתנחלים מבית-אל בחדשים לפני האירוע.
- יב. הנתבע מס' 6 שינה את גרסתו והאשים את התובע בהנפת גרזן על הנתבע מס' 2 לראשונה רק לאחר ששוחח עם הנתבע מס' 1 ו/או הנתבע מס' 6 תיאם שלא כדין גרסה עם הנתבע מס' 1.
- יג. הנתבע מס' 6 השתמש לרעה בסמכותו ו/או התרשל במילוי תפקידו ו/או שיבש את החקירה והמשפט בכך שחזר וניסה להפיל את התובע מטעמים שלא היו ולא נבראו, בשטח, בתחנת המשטרה ובבית המשפט.
- יד. הנתבע מס' 6 התלונן תלונת שווא ו/או דיווח דיווח שיקרי נגד התובע.
- טו. הנתבע מס' 6 דפדף במצלמה של התובע שלא כדין ומוחק ממנה תמונה של רכב הנתבעים מס' 1-5 ו/או השמיד ראיות ו/או פעל כדי להשמיד ראיות ולשבש חקירה.
- טז. הנתבע מס' 6 מסר עדויות שקריות ו/או סותרות ו/או לא מהימנות במשטרה ו/או בבית המשפט ו/או גרם במעשיו ו/או במחדליו להגשת כתב האישום נגד התובע ו/או להימשכות ההליך הפלילי המיותר נגד התובע.
72. אין גם צל של ספק כי אילו פעלו כראוי חוקרי המשטרה בחקירת האירוע, היו מצומצמים נוקי התובע. התובע יטען כי נזקיו נגרמו גם עקב מעשיהם ו/או מחדליהם של חוקרי המשטרה בתחנת בנימין, המתבטאים בין היתר:
- א. גורמי החקירה במשטרה לא חקרו את האירוע כראוי ו/או כמצופה ו/או כפי שחוקרים סבירים ומיומנים היו פועלים בנסיבות דומות.

- ב. חוקרי המשטרה לא עשו כל שביכולתם ו/או כל שהיו יכולים לעשות כדי להגיע לחקר האמת.
- ג. חוקרי המשטרה פתחו תיק פלילי ו/או ניהלו חקירה פלילית נגד התובע בהעדר בסיס כלשהו ו/או על סמך תלונת שווא של הנתבעים מס' 1-2 והנתבע מס' 6 ו/או תוך העלמת עין מהסתירות ומהשקרים בעדויות ובגרסאות הנתבעים מס' 1-5.
- ד. לא מנעו ו/או לא עשו כל שביכולתם כדי למנוע תיאום גרסה בין הנתבעים מס' 1-6.
- ה. רס"ר מונדר חטיב, סייע לנתבע מס' 2 להפליל את התובע כאשר כתב בהודעת החשוד שלו כי "החשוד מצביע על מהנד ענאתי", בעוד שהנתבע מס' 2 העיד בחקירתו בבית המשפט כי הוא נחקר בחדר סגור (עמ' 56 לפרוטוקול ש' 25-30), ולכן, מן הסתם לא היה יכול להצביע דרך הקיר.
- ו. חוקרי המשטרה ננעלו על כיוון חקירה ולא יזמו כיווני חקירה נוספים ו/או ניהלו חקירה שמראש מגבילה עצמה לעבודה עם "עין אחת מכוסה" ו/או עם "ידיים כבולות מרצון".
- ז. נמנעו מליקוט ראיות חיוניות וזמינות, ובפרט לא חקרו את הודיה ואייל טרופ, וכן, החיילים הנוספים שנטען כי היו במקום.
- ח. נמנעו מלחקור אם אכן הנתבעים מס' 1-5 לא ידעו כי מדובר בשטח פרטי, ומה הייתה מטרתם האמיתית בהגעתם למקום.

רשלנות יחידת תביעות מחוז ש"י

73. אף אם כוחות הביטחון באירוע וחוקרי המשטרה התרשלו במעשיהם ובמחדליהם, מצופה היה כי יחידת התביעות הבקיאה בדין ובפסיקה הרלוונטיים תפעל בזהירות יתרה ותמנע מלנקוט בהליך פלילי בנסיבות המקרה דנן. התובע יטען כי נוקיו נגרמו גם עקב מעשיה ו/או מחדליה של יחידת תביעות מחוז ש"י מטעמה של הנתבעת מס' 7, המתבטאים בין היתר:
- א. לא עשתה כל שביכולתה לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע ו/או להקטינה ו/או התנהגה בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי חירות וזכויות התובע ו/או פועלת ב"שיטת המצליח", מנהלת הליכים פליליים בידיעה שאין בהם תוחלת ומשאירה לבתי המשפט לבור את המוץ מן התבן, ובפרט כך פעלה בעניין התובע.
- ב. לא פעלה כפי שיחידת תביעות סבירה, מיומנת ומקצועית, הייתה פועלת בנסיבות המקרה.
- ג. לא נתנה חשיבות לחירות התובע ו/או לא עשתה כל המוטל עליה כדי להגן חירות התובע.
- ד. הגישה כתב אישום נגד התובע משיקולים זרים ו/או מטעמים פוליטיים ו/או כדי להטריד את התובע ו/או כדי לרצות את תושבי בית-אל ו/או את משפחת הנתבעים מס' 1-5, לאור מעמדו הציבורי הרם של הנתבע מס' 1, ראש ישיבה בבית-אל.
- ה. לא הפיקה ו/או יישמה לקחים מתיקים רבים מסוג זה בהם הנאשמים זוכו על רקע עובדתי ומשפטי דומה.

- ו. הפרה את חובת הזהירות היתרה החלה עליה ו/או התעלמה ו/או לא פעלה בהתאם להנחיות היועמ"ש והנחיות הפסיקה בנוגע להעמדה לדין.
- ז. הגישה כתב אישום המנוסח באופן רשלני, כאשר התיאור העובדתי בכתב האישום סותר חלק מעדויות המתלוננים ומתעלם מהסתירות בהן.
- ח. על אף שידעה ו/או הייתה יכולה לדעת ו/או מצופה היה ממנה לדעת כי ישנם פגמים ופערים גדולים בחומר החקירה, לא דרשה השלמת חקירה טרם החלטתה להגיש כתב אישום.
- ט. הגישה כתב אישום חמור המנוסח באופן רשלני וכלאחר יד ו/או על בסיס משפטי רעוע ביותר ו/או מבלי שהיו בידיה ראיות המבססות את יסודות העבירה בה הואשם התובע.
- י. לא הסיקה כפי שהייתה מסיקה יחידת תביעות סבירה, מיומנת ומקצועית, כי חסרות ראיות מהותיות ו/או אין ראיות ממשיות לצורך העמדת התובע לדין בעבירה בה הואשם.
- יא. לא ביצעה בדיקות בסיסיות שיחידת תביעות סבירה ומקצועית הייתה מבצעת בנסיבות העניין טרם החלטה אם להגיש כתב אישום.
- יב. לא בדקה טרם החלטתה להעמיד את התובע לדין את הנסיבות האמיתיות של האירוע ו/או לא הסיקה את המסקנה כפי שהייתה מסיקה יחידת תביעות סבירה ומקצועית.
- יג. לא דרשה מהמשטרה לאתר את החיילים ובני משפחת טרופ הנוספים שנטען כי היו באירוע ו/או לא פיקחה כראוי על חוקרי המשטרה כי הם אכן פועלים לאתר אותם.
- יד. על אף שגרסת יחידת התביעות התפוררה בעדויות עדי התביעה עצמה, לא חזרה מכתב האישום במהלך ו/או לאחר שמיעת עדי התביעה ו/או התעלמה מההמלצות וההערות החוזרות של כב' הש' ד. פולק.
- טו. ב"כ הנתבעת מס' 7 לא פעל כתובע סביר ומיומן, המשיך לנהל את ההליך להרשעת התובע וטען בסיכומיו בנחישות רבה טענות הסותרות את עדי התביעה עצמה ואת הראיות שהיו בחומר החקירה.

אחריות הנתבעת מס' 7

74. התובע יטען כי הנתבעת מס' 7 אחראית באחריות שילוחית בגין מעשיהם ו/או מחדליהם המפורטים לעיל של כוחות הביטחון ו/או צה"ל והמשטרה ו/או החקירה ו/או צוות עובדי יחידת תביעות מחוז ש"י, בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה.
75. הנתבעת מס' 7 אשררה את מעשיהם של כוחות הביטחון ו/או צה"ל והמשטרה ו/או החקירה ו/או צוות עובדי יחידת תביעות מחוז ש"י, ונתנה יד להשתקתם בכך שנמנעה מלנקוט נגדם בצעדים עונשיים ו/או משמעתיים הולמים ו/או נמנעה מלהפיק וליישם לקחים מאירועים קודמים ו/או ממשיכה להעסיקם.
76. כמו כן, יטען התובע כי הנתבעת מס' 7 אחראית באחריות ישירה לנוקים שנגרמו לו עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובות חקוקות, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:

- א. הנהיגה מדיניות המונעת משיקולים זרים ו/או לא שוויונית באכיפת החוק ו/או נמנעה מלאכוף את החוק בסביבת האירוע כאשר מדובר היה במתנחלים מבית-אל ו/או במעשיה ובמחדליה עודדה ונתנה לגיטימציה לפלישות חוזרות של מתנחלים מבית-אל לאדמות פרטיות בקרבת ההתנחלות ו/או לא הגנה על פלסטינים בעלי אדמות פרטיות ורכושם בקרבת ההתנחלות.
- ב. צפתה ו/או הייתה צריכה לצפות שמעשיה ו/או מחדליה יביאו לנזקי התובע.
- ג. לא עשתה כל שביכולתה ו/או כל שמצופה ממנה כדי למנוע כפיפות של כוחות הביטחון וגורמי אכיפת החוק לשיקולים פוליטיים.
- ד. פעלה לא כפי שגורם אחראי, זהיר ונבון היה פועל ועושה בנסיבות המקום והעניין והמקרה כדי למנוע את קרות האירוע.
- ה. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של החיילים ו/או השוטרים ו/או כוחות הביטחון ו/או צה"ל והמשטרה ו/או החקירה ו/או עובדי יחידת התביעות ו/או שלוחיה ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים באחריותה.
- ו. פעלה ברשלנות ו/או שלא כדין בחקירת האירוע וביטפול בשלוחיה ו/או עובדיה האחראים לנזקי התובע.
- ז. לא דאגה להבהיר לחיילים, לשוטרים, לחוקרים ולעובדי יחידת התביעות ו/או לא דאגה להדריך אותם ו/או לא הפעילה אמצעים למנוע תלונות שווא ו/או דיווחים כוזבים ו/או הגשת דוחות פעולה ומזכרים כוזבים.
- ח. פעלה ברשלנות ו/או שלא כדין בכך שלא נקטה בהליך פלילי ו/או משמעתני נגד השוטרים, החיילים, החוקרים ועובדי יחידת התביעות האחראים לנזקי התובע ו/או באירועים קודמים דומים רבים ו/או לא נקטה הליכים פליליים נגד הנתבעים מס' 1-6 בגין שיבוש הליכי חקירה ומשפט, ועדות שקר.
- ט. לא דאגה להדריך ו/או להורות לשוטרים, לחיילים, לחוקרים ולעובדי יחידת התביעות שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכויותיהם של אחרים ובכללם התובע.
- י. לא הקפידה ו/או לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור וביטחונו באופן לא מפלה.
- יא. לא הפיקה ו/או לא יישמה לקחים מאירועים קודמים ו/או מפסיקת בתי המשפט.
- יב. התנהגה בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי חירות התובע.
- יג. התרשלה בבחירת ו/או בהצבת החיילים ו/או השוטרים ו/או החוקרים ו/או צוות עובדי יחידת התביעות שהשתתפו באירוע, בחקירתו ובהחלטה להעמיד את התובע לדין פלילי.
- יד. התנהגה בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי חירותו וכבודו של התובע.

הפרת חובות חקוקות

77. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעים מס' 1-6 ו/או הנתבעת מס' 7 ו/או כוחות הצבא ו/או המשטרה ו/או החקירה ו/או צוות עובדי יחידת התביעות מטעמה הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנה התובע, וגרמו בכך לנזקים להם טוען התובע.
78. ליתר פירוט יטען התובע כי הנתבעים מס' 1-6 ו/או השוטרים ו/או החיילים ו/או כוחות הביטחון ו/או החוקרים ו/או צוות עובדי יחידת התביעות ו/או הנתבעת מס' 7 ומי מטעמה הפרו את החובות כדלהלן:
- א. ס' 2, 3, 4, 5, 7 ו-11 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, האוסרים פגיעה בחירותו, בגופו, בקניינו, בפרטיותו ובכבודו של כל אדם ומחייבים את הנתבעת מס' 7 ואת הרשויות מטעמה לכבד את הזכויות הנ"ל ולהגן עליהן.
  - ב. ס' 280(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, המחייב כל עובד ציבור שלא לעשות מעשה שרירותי הפוגע לרעה בזכות הפרט, תוך שימוש לרעה בסמכות.
  - ג. ס' 243 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, האוסר מסירת ידיעות כוזבות.
  - ד. ס' 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, האוסר על שיבוש הליכי חקירה ומשפט.
  - ה. ס' 245 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, האוסר על הדחה בחקירה.
  - ו. ס' 237 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, האוסר על עדות שקר.
  - ז. הנתבעים מס' 1-5 הפרו את הוראת ס' 447 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, האוסר על הסגת גבול.
  - ח. ס' 124 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, הדן בהתרשלות.
  - ט. ס' 68 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, האוסר על חריגה מסמכות.
  - י. ס' 129 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, האוסר על התנהגות מבישה.
  - יא. ס' 108 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, האוסר על מסירת ידיעות כוזבות.
  - יב. ס' 111 ו-112 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, האוסרים על עדות שקר.
  - יג. יחידת התביעות הפרה את הוראת ס' 62 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב – 1982, המחייבת תובע לבחון אם יש ראיות מספקות לאישום.
  - יד. ס' 5 לחוק המשטרה, תשס"ו-2006, וכן, ס' 2, 3, 4, 7 ו-28 לתוספת הראשונה לחוק, הקובעים כי שוטרים המבצעים את המעשים הבאים מבצעים עבירות משמעות כדלקמן: התרשלות במילוי תפקיד; התנהגות שאינה הולמת שוטר; שימוש לרעה בסמכות; אי נקיטת אמצעים סבירים למניעת עבירה שידוע לשוטר כי עומדים לבצעה, לגילוי עבירה או להבאת חשוד בביצוע עבירה לדין; ניהול חקירה, בניגוד להוראות כל דין, בדרך שיש בה פגיעה ממשית בזכויות הנחקר.
  - טו. בתלונת השווא נגד התובע, הנתבעים מס' 1-6 הפרו את הוראות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, ובפרט, את הוראת ס' 7 לחוק הנ"ל בדבר פרסום לשון הרע.

ח. נזקי התובע

נזק כללי

79. **כאב וסבל**- הנתבעים מס' 5-1 הסיגו גבול לאדמתו של התובע, הנתבע מס' 1 דחף אותו ואח"כ הוא והנתבע מס' 2 ניסו חזור ושנית לפתוח את מכסה בור המים. רק בשלב מאוחר ולאחר סיפור מרדף המצלמה, התובע גילה כי הוא חשוד בניסיון להכות את הנתבע מס' 2 בגרון (שהפך אח"כ למכוש, ובהמשך בכתב האישום למעדר). התובע היה אזוק ומכוסה עיניים במשך כשעה וחצי. בעקבות תלונת השווא של הנתבעים מס' 6-1 נפתח תיק פלילי שיקרי וחמור נגד התובע. בעקבות התנהלות הנתבעים ומי מטעם הנתבעת מס' 7, במשך חמש השנים בהן התנהל משפטו התובע היה במתח נפשי וחי תחת אימת הדין, בגין עלילת השווא שהומצאה עליו. כך גם, התובע חשש כי משפחתו תתפרק – אשתו של התובע הינה תושבת השטחים במקור והיה לה אישור שהייה זמני במסגרת הליך איחוד משפחות, שהיה מחודש בכל שנה. בזמן התנהלות תיק איחוד המשפחות בבית המשפט, בפרקליטות ובמשרד הפנים, בשל תיקו הפלילי הפתוח, התובע נדרש ע"י הרשויות לסגור את התיק הפלילי ואשתו נדרשה לחדש את היתר השהייה שלה בכל שישה חודשים. לאור כל האמור, בגין הפגיעה בשמו הטוב, השפלתו בפומבי של התובע במעצר השווא והחזקתו אזוק ומכוסה עיניים, שלילת חירותו וזכויותיו, הגשת תלונת השווא נגדו, פתיחת תיק פלילי שקרי נגדו, הגשת כתב אישום פלילי פגום ומיותר לחלוטין נגדו, ניהול הליך פלילי מלא מיותר נגדו ו/או הוראות ס' 7 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, ו/או הוראות ס' 7א לאותו החוק בדבר פיצוי ללא הוכחת נזק, יש לחייב את הנתבעים יחד ולחוד עבור ראש נזק זה בפיצוי בסך 100,000 ₪.
80. **פיצוי בגין עוולה חוקתית**- ביהמ"ש הנכבד מתבקש לפסוק לתובע פיצוי בגין הפגיעה החוקתית בחירותו, בפרטיותו, בכבודו ועוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו.
81. **נזק ראייתי**- מעשי ו/או מחדלי הנתבעים ו/או מי מטעמם באירוע ו/או החקירה הלקויה, גרמו לתובע נזק ראייתי בהוכחת תביעתו. בנסיבות העניין, הנזק הראייתי הינו כגובה הנזקים הישירים המפורטים לעיל.
82. לאור חומרת האירוע כפי שתואר לעיל ומאחר שהנתבעת מס' 7 לא הפיקה לקחים ו/או לא יישמה לקחים מאירועים קודמים דומים, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לפסוק פיצויים עונשיים ו/או מוגברים כנגדה מעבר לנזקי התובע, אשר יהיה בהם כדי לבטא את סלידתה של החברה בכלל ושל ביהמ"ש הנכבד בפרט, ממעשיה ו/או מחדליה של הנתבעת מס' 7 ו/או מי מטעמה, בשיעור שייקבע על ידי ביהמ"ש הנכבד.
83. לביהמ"ש הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה זו.
84. אשר על כן, ביהמ"ש הנכבד מתבקש בזאת לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם יחד ולחוד את מלוא נזקי התובע כמפורט לעיל ובצירוף ריבית והצמדה כחוק מיום האירוע ועד התשלום בפועל.

85. ביהמ"ש הנכבד מתבקש לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ.

איתי מק, עו"ד
ב"כ התובע

ת.פ. 7647-03-10

בבית משפט השלום בירושלים
פ.א. 31352/2009 תחנת בנימין

מדינת ישראל

ע"י יחידת תביעות ש"י

רח' שלומציון 8-ים

טל' 6217400 - 02

פקס' 6217420 - 02

המאשימה

- נגד -

מוהנד ענאתי בן: עמראן

ת.ז. 08078027-3 יליד: 04/02/1972

כפר עקב ירושלים

הנאשם

כתב אישום

א. העובדות

1. ביום 14.4.09 בסמוך לשעה 11:23 בגבעת האולימפוס שבסמוך לבית אל, הגיעו אהרון טרופ ובנו הקטין ר.ט ביחד עם זקבך גרשון (להלן: "המתלוננים") שטיילו באזור וביקשו לבקר בבאר המים הנמצאת בחלקתו של הנאשם.
2. הנאשם הגיע לכיוונם של המתלוננים ודרש מהם לעזוב את שטחו.
3. המתלוננים שלא ידעו כי השטח בבעלותו של הנאשם ביקשו לראות מסמכים בדבר הבעלות.
4. למקום הגיע כח צה"ל שביקש לברר את המקרה, ואולם הנאשם לקח מידי אביו שהיה במקום מעדר, ולעיני החיילים הניפו מעל ראשו של הקטין ר.ט. תוך שהוא מאיים כי אם לא יעזבו את המקום הוא ירצח אותם וישחט אותם.
5. במעשיו איים הנאשם במטרה להפחיד ולהקניט את המתלוננים שלא כדין.

ב. תוראות החיקוק

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977

ג. עדי התביעה

1. אהרון/אריה טרופ/טרופיץ ת"ז: 02253697-3 כתובת: רחוב 0, בית אל.
2. גרשון/ זקבך ת"ז: 00943495-2 כתובת: רחוב מאפו 0006, חיפה.

- 3. רס"ר גדבאן גובראיל מספר אישי : 1095801 נקודת בית אריה בנימין.
- 4. רס"ר מלול תומר מספר אישי : 1093186 נקודת שער בנימין .
- 5. ר.ט. קטין יזומן ע"י המאשימה
- 6. י.ט. קטין יזומן ע"י המאשימה
- 7. ח.ט. קטין יזומן ע"י המאשימה
- 8. שון רוזנברג- ס מ"פ גדוד בדוכיפת- יזומן ע"י המאשימה

רפ"ק ערן אנרי עו"ד
תובע מבח מינוי מפכ"ל

י" אדר תש"ע
24 פברואר, 2010

הודעה לבית המשפט

בהתאם לסעיפים 15 ו-15א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב – 1982, מודיעה המאשימה כי ישנה אפשרות שהתביעה תעתור למאסר בפועל בנוגע לנאשם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7649-03-10 מדינת ישראל נ' ענאתי

בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל
ע"י יחידת תביעות ש"י (עו"ד לירון טוביה)

המאשימה

נגד

הנאשם

מוהנד ענאתי
ע"י ב"כ עו"ד חיים יצחקי

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סעי' 192](#)**הכרעת – דין**

הנאשם זכאי.

הנאשם הואשם באיומים, עבירה לפי [סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977](#).

לאחר שמיעת הראיות עולה כי העובדות הבאות אינן שנויות במחלוקת:

1. ביום ובשעה המצוינים בכתב האישום הגיעו המתלוננים לגבעת האולימפוס בסמוך לבית-אל.
2. אותה עת הנאשם ואביו, מר אמראן סעיד ענאתי (ע"ה 2), עבדו חלקת אדמה במקום.
3. חלקת האדמה הינה בבעלותו של אביו הנאשם (ע' 87 לפרוטוקול, שורות 21 – 22).
4. על חלקת האדמה יש בור מים המשמש גם למי שתייה.
5. לתקופה מסוימת נבצר מהנאשם ומאביו לעבד את אדמתם בשל המצב הביטחוני, והם חזרו לעבד את חלקת האדמה רק בסוף 2008, תחילת 2009. בתקופה שנבצר מהם לעבד את אדמתם תושבי בית-אל טיילו בחלקת האדמה וטבלו במי בור המים.

6. עם חזרתם של הנאשם ואביו לעבד את חלקת האדמה, הם ניסו למנוע מתושבי בית-אל לעלות על חלקת האדמה. לדברי הנאשם, התושבים בעלייתם על חלקת האדמה גרמו נזק לשתילים ופגעו באיכות המים המשמשים אותם הן להשקיה והן לשתייה.
7. בחודשים שחלפו לפני האירוע נשוא כתב האישום, הנאשם הגיש נגד תושבי בית-אל לא פחות מ-4 תלונות במשטרה (ת/3) על הסגת גבול כשתושבי בית אל המשיכו לעלות על חלקת האדמה ולטבול בבור המים, למרות שמדובר בשטח בבעלות פרטית. שלוש התלונות נסגרו במשטרה בעילה של חוסר ראיות מספיקות ותלונה אחת נסגרה בשל חוסר אשמה.
8. ביום האירוע הנאשם הודיע למתלוננים שהגיעו לטייל במקום, שמדובר בשטח פרטי והוא אסר עליהם להיכנס לשטח. חרף האמור, המתלוננים נכנסו לחלקת האדמה וחלקם אף הגיעו לבור המים.

על פי האמור בכתב האישום המתוקן, הנאשם, לעיני חיילים שהגיעו למקום, "לקח מידי אביו ... מכוש ... והניפו מעל לראשו של קטין ... תוך שהוא מאיים כי אם לא יעזבו את המקום הוא ירצח אותם וישחט אותם".

השאלה הראשונה בפני בית המשפט היא האם, עובדתית, הנאשם עשה מעשה המהווה איום לפי [סעיף 192 לחוק העונשין](#)? שאלה נוספת היא, שגם אם המעשה מהווה איום, האם עומדת לנאשם הגנה הפוטרת אותו מאחריות פלילית הואיל והמתלוננים היו מסיגי גבול?

ע"ת 1, רס"ר גדבאן ג'בריאל, גבה את אמרת הנאשם (ת/1). בחקירה נגדית אישר העד, שבעבר הנאשם הגיש במשטרה מספר תלונות בעקבות הסגת גבול בחלקת האדמה, האחרונה רק שבוע לפני מועד הגשת כתב האישום. כן אישר העד שהנאשם פנה למשטרה והתלונן במקרה נשוא כתב האישום על הסגת גבול ושהותקף (ראה מסמך 1/1). על פי הרשום ב-1/1, אהרון טרופ וקטין בן 17 עוכבו ונחקרו בעניין תלונתו של הנאשם וטענו שהם לא ידעו שמדובר בשטח פרטי והם אלה שהותקפו על ידי הנאשם.

לעניין הגידור של חלקת האדמה אמר "הייתה מגודרת באופן חלקי" (ע' 6 לפרוטוקול, שורה 1)

ובאותו מועד "אדם סביר לא היה חושד שאכן מדובר באדמה פרטית" (שם, שורה 7).

גב' יהודית טרופ, ע"ת 2, אמרה שהגיעה למקום ברכב. אדם ערבי כבן 30 צעק שאסור להם להיכנס לשטח. היה גם עוד ערבי מבוגר יותר. "בשלב הזה ראיתי את הערבי הצעיר מרים מכוש או גרזן, אני לא יודעת איך קוראים לכלי הזה, הוא הרים אותו ... אח שלי עמד קרוב אליו הוא הרים את זה

כאילו להוריד את הכלי על אח שלי ואבא שלי יצא, החזיק את הצעיר ועצר מבעדו..." (ע 12 לפרוטוקול, שורות 23 – 25). בעת האירוע החיילים כבר היו במקום. על אף שלטענתה עמדה פחות מ-10 מטר ממקום האירוע היא לא שמעה שהנאשם אמר משהו שהוא הרים את המכוש (ע' 13 לפרוטוקול, שורה 20).

העדה מסרה הודעה במשטרה רק חודש אחרי האירוע. באותה עת היא גרה אצל הוריה ואביה אף הסיעה לחקירה במשטרה יחד עם אחותה שגם נחקרה באותו יום. מחקירה הנגדית עולה שהעדה לא אמרה בהודעתה במשטרה שאביה עצר את ידו של הנאשם ומנע ממנו לפגוע באחיה. החיילים כבר היו כשהנאשם הרים את המכוש. הם חנו בסמוך לרכב בו הגיעה למקום "מרחק הליכה של שתי דקות" (ע' 19 לפרוטוקול, שורה 5). לדבריה, אחרי שאביה ואחיה חזרו הביתה מהחקירה בתחנת המשטרה "השוטרים או החיילים אמרו להם שכדאי להם להגיש תלונה נגד הערבי והם החליטו לעשות את זה" (ע' 20 לפרוטוקול, שורות 11 – 12). היא לא זכרה שראתה את החייל אוזק את הנאשם או אירוע שהתרחש עם מצלמה. למיטב זיכרונה הנאשם הוא אשר קרא לחיילים שהיו בעמדת שמירה סמוכה להגיע למקום.

מר גרשון זקבך (ע"ת 3) הוא יליד 1936. בהגיעו למקום הוא הלך לכיוון איזה מבנה במקום. בחור צעיר (הנאשם) נלווה אליו ושאל אותו מדוע הוא נכנס למקום וביקש ממנו לצאת מהמקום ואז עזב אותו. לאחר שהעד חזר מאזור המבנה הוא ראה את הבחור הצעיר "בקצה של החלקה שהבחור הצעיר הרים את המכוש ורצה להכות את ראובן, הנכד שלי" (ע' 22 לפרוטוקול, שורות 16 – 17). לעניין הגידור, "יש גדרות אבן, טרסות" (שם, שורה 32). בעת שהנאשם הרים את המכוש הוא היה כ-10 מטר מהמקום (ע' 23 לפרוטוקול, שורה 4). הוא לא ראה את המבוגר (האב) מוסר את המכוש לנאשם. העד נשאל "שמעת את הצעיר, הנאשם, אומר משהו?" והשיב "למי? הוא אמר לי שאני לא אכנס" (שם, שורות 17 – 18), דהיינו, לא העיד על איום בעל פה שהנאשם כביכול השמיע. לדברי העד, החיילים הגיעו למקום כ-10 דקות אחרי האירוע עם המכוש (שם, שורות 7 – 11).

העד מסר הודעה במשטרה רק חודש ושלושה שבועות אחרי האירוע. הוא אישר שהנאשם לא פגע בו פיזית ולא דחפו במהלך האירוע וגם לא ראה שהוא פגע פיזית באחרים (ע' 27 לפרוטוקול, שורה 14). למרות זאת, עולה שבהודעתו אמר שהנאשם דחף את אהרון טרופ. העד חזר ואישר שבעת אירוע המכוש לא היו חיילים במקום (ע' 31 לפרוטוקול, שורה 31).

ע"ת 4, מר אהרון טרופ, אמר שהנאשם החל לצעוק ולקלל ואמר להם "עופו מפה זה המקום שלי". הם ביקשו ממנו ראייה לכך שהשטח שלו והנאשם השיב "מי אתם שאני אראה לכם בכלל?" העד יחד עם בנו התעלמו מהערבי והמשיכו עד לבור המים. ערבי מבוגר יותר הביא מכוש לידי הנאשם. הנאשם איים "אני אהרוג אותך, אני אהרוג אותך" והנאשם הרים את המכוש מעל ראשו כנראה בכוונה להוריד את המכוש על ראשו של הבן. העד תפס את ידו של הנאשם שהחזיק את המכוש. חיילים הגיעו וביקשו מכולם לרדת. הם אזקו את הנאשם. קצין אמר לו שאם הוא רוצה שהדבר לא יישנה עליו להגיש תלונה. אחרי המשטרה הגיעה, ביקשו ממני להגיש תלונה במטה בנימין והסבירו שלא ניתן להגיש תלונה בשטח. העד, מיוזמתו, ביקש מבנו להצטרף אליו הואיל והוא המותקף. בתחנת המשטרה תחילה נחקר כחשוד בעבירת תקיפה והסגת גבול.

בחקירה נגדית עומת העד עם הודעתו במשטרה בה אמר בתשובה לשאלה "איך אתה מסביר שאתה לא ידעת שהיא (האדמה - ד.פ.). שייכת למקומי" והעד השיב, בין היתר, "היו שמועות שמסתובב שם לפעמים ערבי". העד ניסה להסביר שהתכוון לכך שהיו שמועות שמסתובב שם ערבי, או ערבים, ולכן מסוכן להסתובב שם לבד (ע' 40 לפרוטוקול, שורות 2 – 17). יצוין, שהעד טען "בהחלט יכול להיות שאמרתי ערבים והוא כתב ערבי" (שם, שורה 8) ובתמיכה טען שבהודעתו "יש מעל עשר שגיאות כתיב" (שם).

העד אמר שהגיע לראשונה קרוב לנאשם, הוא לא החזיק במכוש ולא היה כל מגע פיזי, הנאשם לא דחף אותו או כל אחד אחר והוא לא דחף את הנאשם. יחד עם זאת, אמר שבהמשך כן היו דחיפות "אבל לא משהו משמעותי" (ע' 42 לפרוטוקול, שורה 31) והוא לא הזכיר דבר דחיפות בהודעתו במשטרה. הוא הכחיש בתוקף שהוא דחף את הנאשם בתגובה לדחיפותיו של הנאשם (ע' 43 לפרוטוקול, שורות 4 – 8).

העד אינו זוכר אם אביו של הנאשם נתן לנאשם את המכוש או אם הנאשם לקח את המכוש מידי האב. הוא אישר שהנאשם צילם אותם אך "לא זוכר" שהנאשם ניסה לרדת למטה כדי לצלם את רכבו של העד (ע' 46 לפרוטוקול, שורה 46). לדברי העד החיילים הגיעו למקום במהלך הרמת המכוש והקצין שון אמר לו שראה "את הנפת המכוש ושני בלמתי אותו (את הנאשם - ד.פ.)" (שם, שורות 28 – 29). העד חזר ואמר שעד לשלב של הנפת המכוש "אין שום מגע פיזי" בינו לבין הנאשם "כששון מדבר על דחיפות והתנגשויות, מדובר לאחר הנפת המכוש" (ע' 48 לפרוטוקול, שורה 26 – 31). העד עומת עם דברים שאמר שון בהודעתו שהחבר שלו אמר לו "תסתכל יש מכות על הגבעה" דהיינו בטרם ששון הגיע פיזית לזירה. העד השיב "אז מי אמר שהוא (שון - ד.פ.) ראה את זה (את הנפת

המכוש - ד.פ.) בזירה: (ע' 49 לפרוטוקול, שורה 8). העד אמר שהוא ראה את שון בפעם הראשונה "בזמן ההתגוששות לאחר הנפת המכוש" (שם, שורה 15).

מר ראובן טרופ, ע"ת 5, העיד שהגיע למקום עם אביו, סבו, אחיו ושלוש אחיותיו. הנאשם ואבי הנאשם רצו לכיוונם וצעקו להם שלא להיכנס למקום. הנאשם צעק "תלכו מפה אם תמשיכו אני אהרוג אתכם אני אפוצץ אתכם" (ע' 51 לפרוטוקול, שורה 28). העד עקף את הנאשם ואת אביו של הנאשם בעת שהתווכחו עם סבו ועם אביו והוא הגיע לבור המים ופתח את מכסה הבור. לפתע, הנאשם רץ לעברו עם מכוש ואביו והעד תפס את המכוש. העד עזר לאביו להוריד את המכוש ואז שמעו שהחיילים מגיעים והם תפסו את הנאשם ועצרוהו. בעת הנפת המכוש, העד "משער" שהחיילים היו בדרך אליהם.

בחקירה נגדית אישר העד שהשוטר שחקר אותו במשטרה הודיע להם שהוא מעוכב וחשוד בהסגת גבול ובתקיפה. הוא הופתע כי "הן החיילים והן השוטר אמרו לנו שאנחנו לא צריכים לבוא אולם כדאי שנבוא להעיד בשביל להפיל את הנאשם" (ע' 56 לפרוטוקול, שורות 15 – 16).

העד טען שהוא ראה את אבי הנאשם נותן את המכוש בידיו של הנאשם. הואיל ותיאר מצב שהוא היה ליד בור המים עם גבו לכיוון הנאשם ואבי הנאשם, נשאל מתי ראה את אבי הנאשם מעביר לידי הנאשם את המכוש. העד השיב שה-"העברה הייתה כבר לפני כן" אך "לא זוכר בדיוק" (ע' 58 לפרוטוקול, שורות 18 – 21). העד גם לא זכר מי עמד מול הנאשם ואבי הנאשם בעת העברת המכוש לידי הנאשם (שם, שורה 8).

העד אישר שלא היה מוגע פיזי בין הנאשם לבין משפחתו למעט המגע לצורך עצירת המכוש (שם, שורות 23 – 24). למרות זאת, בהודעתו במשטרה אמר שהנאשם "התחיל לדחוף אותנו" (שם, שורה 31) כשהמכוש בידו (ע' 59 לפרוטוקול, שורה 7). ב"כ הנאשם שאל "... אז זה אומר שאתה ואבא וסבא וערבי אחד או שניים כולם נכחתם באותה נקודה כשבשלב הזה המכוש ביד של הנאשם?" והעד השיב "נכון" (שם, שורות 14 - 16). מדבריו בהודעתו במשטרה עולה מצב שלמרות הצעקות ולמרות שהנאשם החזיק מכוש בידו העד פשוט עזב את כולם והלך לבור המים כי "כבר לא מעניין אותי" (שם, שורות 22 – 25). אדרבא, על פי הודעתו, באותו מעמד הנאשם "איים עלינו שאם לא נלך מפה הוא יהרוג אותנו עם הגרון (כך!) ויפוצץ אותנו מכות" (שם, שורות 27 – 28).

ב"כ הנאשם שאל "למרות שהוא (הנאשם - ד.פ.) אומר שהוא יהרוג אתכם עם הגרון ויפוצץ אתכם במכות וזה אחרי שהוא דחף אתכם, אתה אומר שבשלב זה שלא מעניין אותך וממשיך הלאה?" והעד ענה "נכון" (שם, שורה 31 – ע' 60 לפרוטוקול, שורה 1).

בהודעתו העד אמר שאביו קפץ על הנאשם "וגם חיילים שכבר הגיעו קפצו עליו ולקחו לו את המכוש" (שם, שורות 4 – 5). יצוין שבחקירתו הראשית העד אמר שאביו רץ ותפס את המכוש מבלי להזכיר חיילים. כשנשאל "לאן נעלמו החיילים" השיב "לא יודע" ולשאלה נוספת בעניין החיילים השיב "המגע הראשוני היה של אבא שלי ותוך מספר שניות הגיעו גם חיילים" (ע' 61 לפרוטוקול, שורה 11).

העד אישר שבניגוד לעדותו הראשית, בהודעתו במשטרה לא אמר שהוא עזר לאביו להוריד את המכוש (שם, שורה 12).

על אף שבחקירה הראשית אמר שהנאשם לא נגע בו, בהודעתו במשטרה אמר שהנאשם דחף אותו ואת אביו (ע' 62 לפרוטוקול, שורה 2).

העד אישר שהוא פתח את מכסה הבאר ונגע במים שבו.

מר שון רוזנברג, ע"ת 6, העיד שבתקופה הרלוונטית הוא שימש כסמ"פ. הוא ביקר חבר במחסום פוקוס. החבר הסיט את תשומת לב העד לאירוע על גבעת אולימפוס ו"ראיתי שם חיכוך, ראיתי שם דחיפות" (ע' 64 לפרוטוקול, שורה 21). העד נסע ברכב למקום ועם הגעתו ראה את הנאשם מרים מכוש באוויר. בעת ירידתו מהרכב אמר "שמעתי צעקות כמו 'אני אשחט אותך, אני אהרוג אותך' ... וכנראה שהם הבחינו בי הם נפרדו לשנייה וכבר לא היה מכוש, המכוש היה בצד" (שם, שורות 23 – 25). העד אמר "לבחור היהודי המבוגר שהיה עם ילד קטן" ... שילך וירד לכיוון הרכב שלו. הבחור הערבי התחיל לצעוק שאני נותן להם לברוח ... (הוא) רץ במורד הגבעה לכיוון הרכב שלהם והתחיל לצלם את הרכב שלהם" (שם, שורות 28 – 30). לאחר שהנאשם לא נרגע ו"המשיך לדחוף" (ע' 65 לפרוטוקול, שורה 4) העד אזק את הנאשם ובדק את מצלמתו כדי לוודא שאין תמונות של חיילים.

בחקירה נגדית אמר העד שבעת שביקר במחסום והסתכל על הגבעה ראה "ארבעה אנשים מתגודדים, נדחפים אחד לשני" (ע' 66 לפרוטוקול, שורה 29) ו-"שתי קבוצות דוחפים אחד את השני (שם, שורה 31) ו"התגוששות, שני צדדים דוחפים אחד את השני" (ע' 69 לפרוטוקול, שורה 16). העד נשאל בן כמה "הילד הקטן" שהוא התייחס אליו והעד השיב ש"אין לו שמץ של מושג ושהילד "הגיע לאבא שלו עד המותניים, אולי קצת יותר" (ע' 67 לפרוטוקול, שורות 1 – 3).

העד אישר את דברי הודעתו על פיה ראה "יהודי דתי עם כובע, זקן, ומולו אני רואה ערבי עם מכוש ביד, הוא הרים את המכוש באוויר, אז היהודי הזיז את הילד שלו הצידה, כמעט הילד נפל" (שם, שורות 4 – 7 וגם ע' 68 לפרוטוקול, שורות 2 – 3).

העד אישר שבהודעתו לא אמר שהיה עוד ערבי מבוגר מאוד ליד הנאשם בעת אירוע הרמת המכוש. הוא השיב לסניגור שהוא היה החייל הראשון להגיע למקום. הוא הגיע עם עוד שלושה חיילים.

לשאלה בחקירה נגדית אם הוא ראה את האירוע עם המכוש ואז ירד מהרכב השיב "זה היה בסוג של מקביל, איך שהגעתי דרך החלון הקדמי ראיתי את כל ההנפה של המכוש ואת התנועה שהאבא מזיז את הילד ופרקתי מהרכב במקביל" (ע' 69 לפרוטוקול, שורות 12 – 13).

לדברי העד, אחרי שראה את הדחיפות בין הצדדים מהמחסום הוא נסע למקום. בזמן הנסיעה יש ניתוק קשר עין בגלל הטרסות במקום.

אחרי שהעד ירד מהרכב לא היה מגע פיזי בין הצדדים (ע' 70 לפרוטוקול, שורה 32). הנאשם מיד הוריד את המכוש כשהבחין בעד. לאב היהודי היה אקדח.

לדברי העד, הנאשם החל לרוץ לכיוון הרכב כדי לצלמו ואז האב היהודי ובנו החלו לרוץ אחרי הנאשם. העד אישר שאילו רצה, הנאשם יכול היה להגיע אל האב היהודי ובנו (ע' 71 לפרוטוקול, שורות 30 – 31) וגם אישר שבעת שרץ הנאשם לרכב כדי לצלמו לא החזיק מכוש בידו (ע' 72 לפרוטוקול, שורות 2 – 3). העד אמר שהוא החליט לאזוק את הנאשם הואיל והנאשם "המשיך את ההתלהמות והוא ברח ממני ולא הקשיב לשום הוראה שלי" (שם, שורה 13). בהודעתו של העד לעניין ההחלטה לאזוק את הנאשם אמר "ששי אמר לו אתה לא מדבר אלי בכבוד, תוך כדי הערבי ממשיך

לצעוק ולנוע אמרתי לו שתום את הפה, הוא לא שתם את הפה והמשיך להתקרב לכיוון שלי, ביקשתי ממנו להסתובב והוא לא נענה לכן סובבתי אותו בכוח ואזקתי אותו באמצעות אזיקון" (ע"י 73 לפרוטוקול, שורות 5 – 8). בהמשך אמר שהמטרה של הנאשם להגיע אל היהודים (שם, שורה 12). למרות זאת, בהודעה כשנשאל "מה הכוונה להתקדם לכיוון היהודי האם התכוון לתקוף שוב?" השיב "לא נראה לי לתקוף והוא המשיך להלחיט את העניין" (ע"י 74 לפרוטוקול, שורות 29 – 30). הסניגור שאל את העד "כלומר גם בשיקול הדעת שלך לא נראה לך שהוא לא הולך לתקוף מישהו?" והעד השיב "זה מה שלא זכור לי" (שם, שורות 30 – 32).

רס"ר תומר מלול (ע"ית 7) שירת כסייר בתחנת בנימין במועד כתב האישום ובעקבות פנייה הגיע למקום האירוע ופנה למודיע, שהוא הנאשם. לטענת הנאשם, אזרח ישראלי נכנס לתוך שטח פרטי שלו וסירב לצאת ולאחר מכן תקפו. בעת הגעתו של העד הצדדים כבר הופרדו זה מזה. לעומת זאת, אריה טרופ טען בפני העד, שהנאשם איים להרוג את בנו שהוא בן 17, בכך שהניף לעברו מכוש. העד שון לא היה במקום, אך בשיחת טלפון שון סיפר לעד שהוא היה עד להנפת המכוש ולאיומים כלפי הנער.

לשאלות ב"כ הנאשם העד השיב שהוא אינו זוכר אם ידי הנאשם היו כבולות בהגעתו למקום וגם אין התייחסות לכך בדו"ח הפעולה שערך העד. לעניין דברי ראובן טרופ ואהרון טרופ מהם עולה שהעד אמר להם שהם לא צריכים להגיע לחקירה אבל כדאי שיגיעו להגיש תלונה, השיב שהוא אינו זוכר מה אמר להם וכל המעורבים הובאו לחקירה (ע"י 83 לפרוטוקול, שורה 26 – ע"י 84 לפרוטוקול, שורה 7).

באמרתו (ת/1) נחקר הנאשם בחשד שהוא דחף "שני מטיילים שנכנסו לחלקה ע"מ לטבול בבאר, כמו"כ הרמת מכוש וכן אימת לתקוף באמצעותו". לדברי הנאשם באמרתו הוא הבחין בשבעה אנשים מגיעים לחלקה. הוא הגיע לפתח החלקה ואמר להם שאסור להיכנס ופרש את ידיו לצדדים כדי למנוע כניסתם. הנאשם נדחף הצידה בכוח והאב ובנו הלכו לכיוון הבאר. הנאשם המשיך להסביר להם כי מדובר בחלקה פרטית ושהם עוברים על החוק. האב והבן הגיעו לבאר, פתחו את המכסה והחלו לרחוץ את ידיהם בבאר. אביו של הנאשם הגיע לבאר והם החלו לדחפו. הנאשם החל לצעוק לעבר החיילים שהיו במחסום שיגיעו וגם התקשר למטרה. לשאלות החוקר הוא הכחיש שדחף מישהו וגם הכחיש שהרים מכוש באוויר. לדבריו, אביו החזיק במכוש והוא לקח מידי את המכוש בגלל החשש שהמטיילים ייקחו מאביו את המכוש וישתמשו בכלי כדי לתקוף אותם. הנאשם הבחין שהחיילים משחררים את המטיילים והוא רץ כדי לצלם את רכבם. האב והבן (הכוונה לאהרון וראובן טרופ - ד.פ.) החלו לרוץ אחריהם והאב התנפל עליו וניסה לקחת את המצלמה מידי. החיילים דיברו עם האב בצד ואז החלו לדבר עם הנאשם ועם אביו הנאשם בגסות. החיילים אמרו לנאשם שהוא חשוד שניסה לתקוף עם גרזן, כשאינו לו גרזן. הקצין לקח את המצלמה מידי של אבי הנאשם

בכוח והתברר אח"כ שנמחק הצילום של רכב המטיילים שצילם הנאשם. החיילים ביקשו מהנאשם ומאביו להציג תעודת זהות. הנאשם שאל את החיילים אם הם גם ביקשו מהמטיילים תעודות זהות. הנאשם אמר להם שהוא בעל תעודת זהות כחולה והמשטרה בדרך. החיילים התנפלו עליו, אזקו את ידיו מאחורה, כיסו את עיני הנאשם והושיבו אותו שעה וחצי בשמש.

גרסת הנאשם בחקירה הראשית כגרסתו של הנאשם באמרתו. הנאשם אמר שהחלקה רשומה על שם אביו. לדבריו, מטיילים שמגיעים לחלקה גורמים נזק לשתילים וגם גורמים נזק למכסה הבאר כשהמים בבאר משמשים לשתיה. מעדותו עולה שהנאשם ואביו חזרו לעבד את החלקה ב-2008 ולפחות מתחילת 2009 והגישו מספר תלונות במשטרה בשל הסגת גבול.

ביום האירוע, הנאשם עמד בפתח החלקה והסביר לשבעת האנשים שביקשו להיכנס לחלקה שמדובר בשטח פרטי. האב (אהרון טרופ - ד.פ.) דחפו הצידה והוא ובנו (שעל פי המידע בפני בית המשפט היה באותו מועד בן 17 - ד.פ.) הלכו לכיוון הבאר. הנאשם רץ אחריהם. האב והבן פתחו את מכסה הבאר והבן "התחיל לשחק במים" (ע' 89 לפרוטוקול, שורה 17). התחיל ויכוח כשהנאשם מנסה לסגור את מכסה הבאר ואילו האב והבן מנסים לפתוח את המכסה. אבי הנאשם הגיע לבאר כשהוא מחזיק כלי עבודה בידו. הנאשם לקח את כלי העבודה מידי אביו וצעק לעבר החיילים במחוסם, הנמצא במרחק של כ-150 – 200 מטר "תעזרו לנו תוקפים אותנו". הנאשם הסביר שהוא לקח את כלי העבודה מידי אביו הואיל והם היו רק שניים מול קבוצה של שבעה אנשים. הוא חשש שאם המצב יתדרדר, יכול להיות מצב שייקחו כלי העבודה מידי אביו המבוגר ישתמשו בו נגדם. הנאשם אישר שהמטיילים לא היכו אותם ושהוא צעק שתוקפים אותם "כדי לעורר את החיילים" ו"כדי שהחיילים יגיעו יותר מהר" (ע' 90 לפרוטוקול, שורות 17-18). הנאשם גם הזמין את המשטרה בתלונה על הפלישה לשטח הפרטי.

המטיילים התפזרו והתרחקו מהבאר כשהנאשם צילמם (תמונות נ/א 11 – ה). לטענת הנאשם, העובדה שפעם יש התייחסות בתלונות השונות לגרזן, פעם למעדר ופעם למכוש, מעידה על חוסר האמת בתלונותיהם. הוא הכחיש שהניף את המכוש מעל ראשו או שהשמיע דברי איום. אדרבא, מהתצלומים רואים שהאנשים שכביכול איים עליהם עומדים בשקט ואף מנסים להסתיר את פניהם פן יזהו אותם. לדברי הנאשם, בעת שכולם שהו בשטח, המטיילים אף לא טענו בפני החיילים שהנאשם איים עליהם עם המכוש או באיומים בעל פה.

הנאשם הבין שהמטיילים עומדים לעזוב את המקום ברכבם לפני הגעת המשטרה. הוא צילם את כלי רכבם מקרוב אך החיילים מחקו את התמונות. לפני כן, האב (אהרון טרופ) ניסה להוציא את המצלמה מידי. אחר כך, אחד הקצינים שוחח עם האב ורק אז, בפעם הראשונה, אמר שראה את הנאשם מרים את המכוש. גם בשלב זה הקצין לא טען שהנאשם השמיע איום בעל פה או ניסה לפגוע

במישהו עם המכוש. אף התייחסו להרמת גרזן והנאשם הסביר שאין לו גרזן או אז שינו את גרסתם ודיברו על הרמת מכוש.

לדברי הנאשם בחקירה נגדית בעניין גידור החלקה, ציין שבסביבה רק החלקה של אביו מעובדת וגם שחזרו לחלקה הייתה גדר מאבנים (נע' 96 לפרוטוקול, שורות 18 – 23). הנאשם אישר שמסביב לחלקה מדובר בקרקע ציבורית ושבמועד הרלוונטי לא הותקנה גדר תיל מסביב לחלקה או שלט המציין שמדובר בשטח פרטי. על אף האמור באמרתו, הנאשם השיב שהוא "לא זוכר" אם הבן רחץ את ידיו בבאר (נע' 98 לפרוטוקול, שורה 24). לדברי הנאשם, פרט למעשה הדחיפה של האב שדחפו הצידה כדי להיכנס לחלקה ולהגיע לבאר "לא הייתה אלימות בכלל" (נע' 99 לפרוטוקול, שורה 5).

לעניין ידיעת המטיילים שמדובר בשטח פרטי ציין הנאשם שבפורום של נער הגבעות באינטרנט פורסם שעריבים חזרו לגבעת אולימפוס וקרא לפעולות כדי למנוע חזרת ערבים למקום. הנאשם אמר שהגיש תלונה במשטרה על האמור בפורום ושהתלונה הוגשה לפני האירוע. לגבי טענת הנאשם באמרתו שהמטיילים דחפו את אביו, אמר שהוא "לא זוכר אם היה עימות או לא היה עימות" ... "אם היה איזה שהוא מגע זה לא אומר שיש אלימות, יש מגע כזה" (נע' 100 לפרוטוקול, שורות 20 – 29).

בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה, חזר הנאשם והכחיש שהרים את המכוש בדרך מאיימת או שהשמיע איומים. הוא הדגיש שהוא אשר הזעיק את החיילים ואת המשטרה והוא אשר צילם את המטיילים לצורך זיהויים והם אלה שניסו להסתיר את פניהם בפני המצלמה. "והנפתי במכוש על פי גרסתך (של התובע - ד.פ.) וגם חिकיתי שהם (החיילים והמשטרה - ד.פ.) יבואו לעצור אותי על זה שנפנפתי במכוש, זה לא נכון" (נע' 102 לפרוטוקול, שורות 8 – 9).

ע"ה 2, ארמאן סעיד ענאתי, הינו אביו של הנאשם. לדבריו הוא רכש את החלקה ב-1977. העד, שהוא בן 75 העיד שאינו זוכר את המקרה נשוא כתב האישום אך הוסיף שמה שהוא אמר אז בקשר למקרה הוא נכון.

בחקירה נגדית העד אמר שמאז נובמבר 2008 הוא מבקר בחלקה כל שבוע. לדבריו, מאז אותו מועד ניתנה הוראה לתושבי בית אל שלא להיכנס לשטח הפרטי בבעלותו. אחרי שהוקמה גדר אף אחד לא נכנס לחלקה.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעייתי בראיות בכתב ושקלתי את כל הדברים, החלטתי לזכות את הנאשם.

על פי האמור בכתב האישום: (א) הנאשם הניף מכוש מעל ראשו; (ב) בעת שהנאשם הניף את המכוש הוא השמיע איומים; (ג) הנאשם הניף את המכוש והשמיע איומים לעיני חיילים.

הארכת בסיקור עדות עדי התביעה כדי להראות שלא פעם היו סתירות מהותיות בין עדותו של עד תביעה במשטרה לבין עדותו של העד בבית המשפט. כמו כן, היו סתירות מהותיות ותמיהות בגרסאות של עדי התביעה השונות לגבי האירוע ונסיבותיו. בסיכומיו בעל פה, ב"כ המאשימה ביקש מבית המשפט להרשיע את הנאשם. אולם הנני תוהה על פי איזו גרסה של איזה עד התבקשתי להרשיע כשיש סתירות של ממש בין העדויות.

ואפרט:

דחיפות:

אמנם לא מפורט בכתב האישום הטענות השונות בעדויות לגבי מעשי דחיפה בין הצדדים, אך יש בבדיקת הגרסאות להשליך על מהימנות.

הנאשם טען שבכניסת המטיילים לתוך השטח אהרון טרופ דחפו הצידה כדי להיכנס לתוך החלקה.

ע"ת 3, גרשון זקבך, העיד בבית המשפט שהוא לא נדחף וגם לא ראה שהייתה פגיעה פיזית באחרים. לעומת זאת, בהודעתו במשטרה, הוא טען שהנאשם דחף את אהרון טרופ.

אהרון טרופ ע"ת 4, העיד בבית המשפט, שהנאשם לא דחפו או כל אחד אחר. הוא גם העיד שהוא לא דחף אף אחד. בהודעתו הוא לא התייחס לדחיפות. לעומת זאת, בשלב מסוים בעדותו בבית המשפט, שעומת עם עדויות אחרות, אמר שכן היו דחיפות אך "לא משהו משמעותי".

ע"ת 5, ראובן טרופ העיד בבית המשפט שלא היה כל מגע פיזי בין הנאשם לבין משפחתו למעט המגע לצורך עצירת המכוש. לעומת זאת, הוא אמר בהודעתו שהנאשם, בעת שהחזיק את המכוש בידו, החל לדחוף אותם.

מעדויות עדי תביעה 3 – 5, יש להסיק או שלא היה מגע פיזי בכלל בין הנאשם לבין המטיילים או שהמגע היה מינורי ביותר.

בניגוד מוחלט לאמור, שון רוזנברג, ע"ת 6, העיד שראה מהמחסום ארבעה אנשים מתגודדים ונדחפים ובנסיבות אלה מיד החל בנסיעה למקום.

ברור שאם שון רוזנברג מעיד אמת, או אז המסקנה המתבקשת היא שלוש עדי התביעה האחרים אינם מהימנים ואף מנסים להסתיר מעורבותם בתקיפה. יצוין, שגרסת שון רוזנברג, גם לא מתיישבת עם גרסת הנאשם או גרסת אביו של הנאשם. לעומת זאת, על פי עדות שלושת עדי התביעה האחרים, ברור שאין לתת אמון בעדותו של שון רוזנברג.

השמעת האיום על ידי הנאשם :

על פי כתב האישום, לאחר שהנאשם הניף את המכוש, הוא איים שאם המטיילים לא יעזבו את המקום הוא ירצח אותם וישחט אותם. כאמור, על פי כתב האישום, הנאשם השמיע את האיום בעת שהוא הניף את המכוש מעל ראשו.

על אף הכתוב בכתב האישום, ע"ת 2, יהודית טרופ, שלדבריה עמדה עשרה מטרים בלבד ממקום האירוע, לא שמעה שהנאשם אמר משהו ולא העידה על כך ששמעה דברי איומים.

ע"ת 3, גרשון זקבך, גם העיד שעמד עשרה מטרים ממקום האירוע. גם הוא לא שמע את הנאשם מאיים.

לעומת זאת, ראובן טרופ, ע"ת 5, העיד שהנאשם השמיע איום "אני אהרוג אתכם, אני אפוצץ אתכם" אך לדבריו האיום הושמע לא בעת הנפת המכוש אלא בעת הכניסה לשטח. בהודעתו במשטרה אמר שהנאשם איים "אני אהרוג אתכם עם הגרזן ויפוצץ אתכם מכות". אולם, אין זה סביר שהנאשם בעת אמירת האיום היה מתייחס לגרזן בידו ולא למכוש. ברור שזיהוי כלי העבודה שהחזיק הנאשם בידו בטעות כגרזן הינו של ראובן ולא הנאשם. אי לכך, גרסתו אינה מהימנה.

אמנם שון רוזנברג, ע"ת 6, העיד ששמע שהנאשם איים "אני אשחט אותך אני אהרוג אותך". אולם, הוא כביכול שמע את האיום בעת שהיה סמוך לרכבו אשר חנה, לפי העדויות בפני, כ-2 דקות הליכה מהמקום בו עמד הנאשם. אין זה עולה על הדעת ששון שמע את האיום ממרחק זה ואילו יהודית וגרשון, שעמדו כל אחד כ-10 מטרים מהנאשם, לא שמעו את האיום.

אי לכך, אין בפני בית המשפט גרסה מהימנה לעניין השמעת האיום על ידי הנאשם.

הנפת המכוש על ידי הנאשם :

על פי גרסת יהודית טרופ, ע"ת 2, בעדותה בבית המשפט, הנאשם הרים מכוש או גרזן מעל ראש אחיה כאילו להוריד את הכלי עליו. אביה החזיק את הצעיר ועצר בעדו. אך בהודעתה במשטרה אין זכר לפעולות אביה בהודעתה במשטרה.

גרשון זקבך, ע"ת 3, העיד שהנאשם הרים את המכוש ורצה להכות את ראובן.

מר אהרון טרופ, ע"ת 4, אמר שהנאשם הרים את המכוש מעל ראשו כנראה בכוונה להוריד את המכוש על ראשו של ראובן והעד תפס את ידו של הנאשם.

ע"ת 5, ראובן טרופ, תיאר מצב בו הנאשם רץ לעברו עם המכוש, להבדיל מעדויות האחרות עלפי הן הנאשם עמד מולו. לדבריו, העד ואביו תפסו את המכוש והורידוהו.

לעומת עדותו בבית המשפט, בהודעתו במשטרה, ראובן לא אמר שתפס את המכוש. גרסתו הייתה שאביו יחד עם החיילים, קפצו על הנאשם ולקחו מידי הנאשם את המכוש.

שון רוזנברג, ע"ת 6, תיאר שראה את הנאשם מרים מכוש מול ילד קטן. תיאורו של הילד מתאים יותר לאייל, אחיו הקטן של ראובן. לדברי העד, אהרון טרופ הזיז את הילד הצידה.

ישנן סתירות של ממש בגרסאות העדים. האם הנאשם היה בעמידה או בריצה בעת הרמת המכוש? האם אהרון טרופ לא הגיב בכלל (גרסאות יהודית וגרשון במשטרה), או האם אהרון תפס את ידו של הנאשם (גרסאות יהודית ואהרון בבית המשפט) או האם אהרון תפס את ידו של הנאשם יחד עם

ראובן (גרסת ראובן בבית המשפט) או האם אהרון התנפל על הנאשם יחד עם החיילים והוריד את המכוש מידי הנאשם (גרסת ראובן במשטרה) או האם אהרון לא נגע במכוש, לבד או עם אחרים, אלא הזיז את בנו הצידה ואם מדובר בבנו אייל ולא ראובן (כעולה מגרסת שון)?

לעומת גרסאות סותרות אלה, יש את הגרסה העקבית והקוהרנטית, של הנאשם שהוא אכן החזיק במכוש אך לא הרים את המכוש מעל ראשו ולא איים על ראובן או כל אחד אחר עם המכוש.

בהתחשב בסתירות הממשיות בין גרסאות עדי התביעה, אין זה ברור לבית המשפט איזו גרסה של איזה עד תביעה מבקשת המאשימה מבית המשפט לתת בה אימון? אדרבא, הגרסאות השונות והסותרות, לעומת הגרסה העקבית של הנאשם, מובילה למסקנה שאל לבית המשפט לסמוך את ידו בעדי התביעה בעניין האיום באמצעות המכוש.

התנהגות הנאשם לעומת התנהגות עדי התביעה כחיזוק לגרסת הנאשם:

התנהגות הנאשם בזירת האירוע אינה מתיישבת עם התנהגות של אדם שהשמיע איומים בעל פה ושאיים עם מכוש. הנאשם הוא אשר נשאר במקום, הוא אשר מבקש מחיילים ומהמשטרה להגיע למקום כדי להושיט לו עזרה, הוא אשר מצלם את עדי התביעה ומנסה לצלם את רכבם לצורך זיהוי ותמיכה להגשת תלונה נגדם, הנאשם הוא אשר מלין על עזיבת המשפחה מהמקום והוא אשר מנסה למנוע את עזיבתם.

לעומת זאת, המשפחה, על אף שכביכול הנאשם השמיע איומים וניסה להכות את ראובן עם מכוש, מסתירים את פניהם מהמצלמה ואהרון טרופ רץ אחרי הנאשם פן יצלם את רכבו. המשפחה, כביכול הקרבן של איומי הנאשם, טוענים שהחיילים והשוטר ביקשו מהם להגיש תלונה מבלי שזה בא מיוזמתם.

חיילים שליוו את שון לא העידו. החיילים ביקשו לקבל לידיהם את מצלמת הנאשם ולטענתו, הם מחקו צילום של רכב המשפחה.

מקום החיילים בעת האירוע

עדי התביעה אף סותרים זה את זה בעדותם לגבי המקום בו היו החיילים בעת האירוע נשוא כתב האישום.

על פי גרסת יהודית, החיילים היו במקום אך באזור בו חנה רכב המשפחה, דהיינו, כשתי דקות הליכה מהאירוע.

על פי גרסון, החיילים לא היו במקום בעת האירוע והגיעו למקום רק עשר דקות לאחר מכן.

אהרון העיד שהוא ראה את שון רק אחרי האירוע.

שון תיאר מצב בו עמד במחסום בעת שחברו הביא לתשומת ליבו התגודדות בין אנשים על גבעת אולימפוס. לדבריו הוא היה החייל הראשון להגיע למקום. אם כן, בעת האירוע, לכל היותר, לא היה חייל יותר קרוב ממקום חניית הגייפ בסמוך לרכבה של המשפחה. אם כן, גם ברור שאין אמת בגרסת ראובן שחיילים קפצו על הנאשם יחד עם אביו אהרון, מיד לאחר שהנאשם הניף את המכוש.

לאור כל האמור, הגעתי למסקנה שאין לתת אמון בעדות עדי התביעה. לעומת זאת, הנאשם עשה על בית המשפט רושם אמין, גרסתו הייתה עקבית מהאירוע ועד היום. קיים חשש שעדי התביעה ניסו להטיח בנאשם אשמות הואיל והגיש תלונה נגדם על הסגת גבול.

בנסיבות אלו מתייטר הצורך לדון בטענות ההגנה מסוג הגנה עצמית והגנת הבית.

אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של איומים לפי [סעיף 192 לחוק העונשין](#) תשל"ז-1977 המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ה, 25 יוני 2015, בהעדר הצדדים (לאחר שבית המשפט הסביר לצדדים את נימוקי הזיכוי בדיון ביום 18/6/15).

ת"פ 7649 03 10 מדינת ישראל נ"י ענאתי 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

